يوه خبره درته وكم ؟

(ناول)

ليکوال: نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ ل كال

www.ketabtoon.net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم:	یوه خبره درته وکم؟
لیکوال :	نصیراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمېره:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
ایمیل	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
خپرندوی:	مومند خپرندویه ټولنه، جلاباد
د پښتې ډیزاین	فرید احمد یوسفزی
کمپوز	نصیر احمد احمدي
دپښتې انځور	نصیر احمد احمدي
چاپ کال:	۱۳۹۱ ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

ګران وطن افغانستان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱)

تیاره وه. سړي ګرندي ګامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه یولاس تک تور وو ، یواځې ړنو ستورو سره جلا کول.

سړي یوه شېبه مزل وکړ ، ځای ځای به په واوره وخوت ، له بوټونو به یې کرښنده اواز پورته شو ، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کاریز د سپرغې (ځاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودروي.

سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل ، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر ، لاندې سپرغې ته کښته کیږي.

شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چړپا شوه ، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و.

سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړی یې ونیو ، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغې ته ور وغزولې ، په هوا کې ځوړند پاتې شو.

سړي موټ ــ موټ پړی خوشی کاوه. دی لاندې روان و ، شېبه وروسته یې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پنډ کوټ جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست ، د لاسي بټۍ سپینه رڼا په ړنو ، روانو اوبو ولګېده.

کړوپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولې یې د کاریز د تونل له پاسنۍ برخې وړې لوټې رابېلې کړې. ورمېږ یې لندو خاور ونیو.

ده په احتیاط ګامونه اخیستل ، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر څنګنو به یې راواوښتې. بیرته به بېډیو ته ټیټې شوې. دی ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپینه رڼا د اوبو څاڅکو ته سیخه شوه. څاڅکي د کاریزه د تونل له پورتنیو لندو ختوڅخه را څڅېدل.

یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پرې راوسته.

((شېرمامده زویه! پام کوه! کاریزونه درانه دي ، پټې بلاوې دي خدای پټې لري.))

ناڅاپه یې چیغه کړه! ښی پښې ته یې ټکان ورکړ ، اوبه وچړپېدې ، د بټۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخندل ، زړه یې سره راټول کړ ، په زوټه (زوره) یې وویل:

ــ هیڅ هم نه شته! هیڅ هم نشته ، هیڅ...

د ې خبرې د کاریز په تونل کې انګازې خپرې کړې ، خو دی پوهېده چې پر تندي یې مړې خولې راماتې دي.

یو دم یې خوسا بوی پر سپېرمو ننوت. بوی ډېر شو ، په کاریزه کې د خرابې شوي غوښې بوی ته.

دوه ــ درې ګامه لیرې ، په اوبو کې چړپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده ، له ړنو اوبو د غوټه ماهیانو شاهېرونه راوتلي وو ، اوبه یې خیرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونیو ، ور مخته شو. یو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه یې پر غزیدلو ورنو روانې وې ، ملا یې د کاریزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې یې نرۍ نایلوني پړی تاو و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ورو د هغه کېڼ لاس له اوبو راپورته کړ ، پر ګوتو يې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې ، ګوتميو ژېړه رڼا کوله. سړي په بېړه ګوتمۍ راوېستلې ، لاس يې پرېښود. جسد ړنګ شو ، له اوبو چرمي بټوه راووته ، بوی تېز شو ، تونل د کانګو او استفراق غږ ونيو ، سړي وګرځول ، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه. اوبه پاش شوې ، ده مخ کښته کړندي ګامونه واخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲)

په عمر پخې ښځې وويل:

ــ شېر مامده زويه! سره غرمه دې کړه!

کوم غږ يې وانهورېد

ښځې د برستن پيڅکه وښوروله ، وړې کځوړنې سترګې يې رډې راوختې.

د پراته سړي سترګې پټې وې ، په يکه ککرۍ پورې نښتې تار تار وېښته يې لانده ښکارېدل. پر لمر وهلي تور تندي يې خاځکې ــ خاځکې خوله پرته وه. ده په تيزۍ سره ساه اخيسته ، ارتې ، غټې سپږمې يې کښته پورته کېدې

ښځې په بېړه د هغه پلنې اوږې ته ټکان ورکړ ، د سړي زګېروی شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېږ له لندو پيچلو وېښتو يې د خولو تروش بوی پورته شو.

ښځې د سړي پر غاړه ګوتې کېښودې ، ګوتو يې لوند تودوالی احساس کړ.

ښځه په بيړه ولاړه شوه. په دالان کې يې خړ ديوال ته ولاړ ګړی کوږ کړ ، پر نکلې جام اوبه را واوښتې.

بېرته راغله ، شيبه وروسته د سړي پر تندي لنده ټوټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.

ښځې ورو وويل:

ــ شېرمامده زويه! څنګه يې ؟

کړپ شو. لس ــ يولس کلن هلک د کوټې په وره کې ودرېد ، په خوشالی يې وويل:

ــ لا لا! په ډب کې هيلۍ ناستې دي.

يو دم يې شونډې وځړېدې ، ورغی ، د ښځې تر څنګ خواشينی کېناست ، سړي ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

ــ تبه يې ده ؟

ښځه ولاړه شوه ، په کونج کې د ايښې زاړه لرګين صندوق پله يې پورته کړه. هلک ته يې د لسو روپو نوټ ونيو ، ورو يې وويل:

ــ د کلي له دوکانه د تبې ګولۍ راوړه.

د هلک په جيب کې پرتې مردکۍ وټکېدې ، په منډه له کوټې ووت.

ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله کړه ، سړي خپلې وړې سترګې رنې کړې ، پترې نيولې خړې شونډې يې وخوځېدې ، په زګيروي يې وويل:

ــ څه وخت ده ؟

ښځې د وړې کړکۍ خيرنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترګو ته لاس ونيو ، په غوسه يې وويل:

ــ لمر د سرای (حويلۍ) مينځ ته رارسيدلی.

ښځې په خواره خوله وويل:

ــ تبه دې وه ، نه مې شوای راپورته کولی.

د سړي تندي ګونځې پيداکړې:

ــ ادې! زه بايد کاريز وکېندم.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

ــ نور کليوال هم شته!

سړي سړه سا ويسته ، ورو يې وويل:

ــ دوه نيم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له ګوتو ووتې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ ته ایښی بدنۍ یې ورپورته کړه. دوه__ درې غوړپه اوبه یې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه یې وټوخل ، کانګو واخیست. مور یې په بیړه ولاړه شوه. چلمچي یې راووړ. سړي خپله خوله پکې ونیوله. ویې نه ګرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو یې وویل:

__دا اوبه مو له کوم ځایه راوړې ؟

مور یې په حیرانی ورته وکتل شونډې یې وخوځېدې:

__له کارېزه!

سړي ورمېږ کوږ کړ ، په چلمچي کې یې خوږ وهل.

ښځې چلمچي د باندې ویست.

سړي په خپله خوله د بړستن پېڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې یې لاس ننه ایست. سترګو ته یې دوې د سرو زرو ګوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې ټومبلې ول.

د دروازې کړپ شو. سړي په بیړه ګوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. ښځه راغله ، پر پلاستیکي فرش یې توره چایجوشه کېښوده.

سړي چایجوشې ته وکتل ، له څوښکې یې مړ تاو راووت. ویې ویل:

__له کارېزه اوبه مه راوړی.!

ښځې په حیرانی ورته وکتل.

سړی وارخطا شو:

__ما ، ما ویل چې کارېز پاکیږي. اوبه به یې خړې وي.

ښځې وخندل ، د خپل خیرن ټکري پېڅکه یې د پیالې پر ژۍ تېره کړه. ورو یې وویل:

__کارېز ته مازدیګر ناوخته لاړم ، خړه ناسته وه. پاکې ، سوتره ، رڼې اوبه دي.

هلک کوټې ته ورننوت ، ورور ته یې وکتل ، تندی یې ورین شو. په خوشالي یې وویل:

__لالا! تبه دې ښه شوه!!!

سړی غلی و..

هلک وویل:

__وېربدلی یې ، شونډه دې وتلې ده.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__ګولۍ دې راوړې ؟

هلک یو پاکټ ګولۍ په غولي کېښودې. بېرته یې سړي ته وکتل ، په خوند یې وویل:

__لالا! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

__باز مامده! ورور دې ناروغه دی! مه یې پاڅابوه.

هلک غلی شو ، شېبه وروسته یې د خواست په ژبه وویل:

__زه به یې وولم.

سړي مړاوي وخندل:

__نه! په ټوپک به ژوبل شې.

__نه ژوبلېږم. زده مې ده ، غټې هیلۍ دي.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

__غوا ترې ده.
هلک د بسترې پر سر پراته ښکاري ټوپک ته وکتل ، ولاړ شو ، وره ته لا نه و رسیدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:
__کاربزه ته یې مه بیایه!
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
سړي وویل:
__اوبه د جومات له بمبې ورته راوړه!
ښځې له تورو چایو ډکه پیاله د سړي تر خنګ کېښوده. ورو یې وویل:
__دا پسې وخوره!
سړي هغې ته وکتل ، په تور غروي کې یې سپینه ګولۍ ښکارېدله.
سړي ګولۍ ور واخیسته ، خولې ته یې واچوله ، ویې ټوخل ګولۍ یې په ستونې کې وچه ودرېده. .
ښځې وویل:
د چایو غوړپ پسې وکه!
__نه ! نه یې څښم.
ښځې دسترخوان پرانیست ، څو نرې پاستې پکې پراته ول. سړي د پاستې خنډه ور پرې کړه ، ویې ژدویله ، ګولۍ له ډوډۍ سره یو ځای له ستونې تېره شوه.
ښځې بله پیاله ډکه کړه. سړي په بیړه وویل:
__دا چای د څښلو نه دی .
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل. پیاله یې شونډو ته ور وړه.
د سړي تندي ګونځې پیدا کړې:
__اوف! څنګه درته ووایم ، د کاربزه اوبه مرداري دي.
د دروازې کرپ شو. هلک په سترې غږ وویل:
په کاربز کې یې مړی وموند.
پیاله کېره شوه ، ښځې ټوپ کړل ، اوبه یې وسوځېده ، په بیړه له کوټې ووته.
سړی نېغ کېناست ، بالښت یې لیرې کړ ، دوې ګوتمۍ او چرمې بټوه یې ور واخیستل ، بټوه یې پرانیسته ، څو خړ نوټونه پکې ښکارېدل ، ویې نه پیژاندل ، نوټونه لانده ول. سړی په منډه له کوټې ووت ، ګوتمۍ یې جیب ته واچولې ، بټوه یې هم دیوال ته نږدې لمر ته تر ایښودل شویو وچو وښو لاندې کړه. په بېړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)

شېرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، ډله کلیوال راټول ول ، لویانو سپرغي ته کتل ، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې ګرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي. شېبه وروسته د څرخ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته څادرونه ونیول ، ډله شا ته شوه ، دوو پیاوړو کلیوالو پړي ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد یې راویست.

له بویه ټپکه نه کېده. جسد یې سپرغي ته نږدې پر خړه ځمکه پرېښست ، غاړې ته ورلوېدلی پړی یې خلاص کړ ، د مړي ځنګنونه شخ پاتې وو.

شېرمحمد په خړه ځمکه کېناست ، کلې ته یې وکتل ، د خړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د دیوالونو سیورو ته واوره پرته وه.

تر څنګ یې یو څادر ولوېد. یو ډنګر سړی پر څادر کېناست. ورو یې وویل:

ــ موږ له همدې کاریزه اوبه څښلې!

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

ــماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی یې کړی ، د پښو ګوتې یې شړېدلې دي ، داسې لکه ماهیانو چې خوړلې وي.

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

ــوه هلکه! روغ نه ښکارې!

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده ، توره ټنده تېره کړه. وچې شونډې یې وخوځېدې:

ــتبه مې ده.

یو غږ واورېدل شو:

ــخه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، یو کلیوال د مړي جیبونه لټول.

بل وویل:

ــجیبونه یې خالي دي ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پېژندلای یې نه شو.

یو بل کلیوال راغی ، پایڅې یې لندې وې ، له لاسونو څخه یې سوړ بوی لتېده.

پر څادر ناست کلیوال وویل:

ــڅنګه مو پیدا کړ؟

نوي راغلي سړي وټوخل ، شونډې یې وخوځېدې:

ــنن زما وار و ،ساعت مخکې کاریز ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لاړم ، مړی مې ولید.

نوی راغلی سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ــتېر مازدیګر خو ته کاریزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو؟

شېرمحمد د (نه) په ښه سر وخوځاوه.

هماغه سړي وویل:

ــسپږمې خو دې غټې دې ، بوی یې نه درته؟

شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کلیوال موسک ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، ګوتمۍ یې سره اړولې ، بټوه یې په لمن کې پرته وه. د مور غږ یې واورېد:

__بالښت دروړم.

شېرمحمد څه ونه ویل. هماغسې یې ګوتمیو ته کتل.

درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستیکي فرشه مړې خاورې پورته شوې. سرې په بېړه د لاس ګوتې سره وروستې.

ښځې وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد ؟

ځواب یې وانه ورېد.

ښځې په حیرانۍ خپل زوی ته وکتل. په زوته یې وویل:

__تبه دې څنګه شوه ؟

شېرمحمد ټکان وخوړ:

__څه ؟

__تبه دې څنګه شوه ؟

__بد نه یم ، پیتاوی ښه راباندې ولګېد.

ښځه د هغه تر څنګ کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوږدې لمنې پیڅکه پرېوته.

ښځې په خواشینۍ وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد ؟

__نه! هیڅا هم نه پېژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هدیره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.

ښځې وویل:

__له سهاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د ښاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړې

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

ښځه ولاړه شوه ، د خړو کتار کوټو خواته یې ګام واخیست ، یودم ودرېده ، زوی ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

__ته پوهېدې چې په کاریزه کې مړی دی.

د سرې ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

ښځې وویل:

__سهار دې د اوبو په څښلو زړه راډکېده ، د چایو پیالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ویل دې چې د کارېزه اوبه مردارې دي. له کومه پوه شوې ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړې که نه ؟

ښځه دالان ته ننوته.

شېرمحمد بټوه پرانیسته ، یوخړ نوټ یې راویست ، پردی و ، نه یې پېژانده ، په بېړه یې په بټوه کې پراته نور نمجن نوټونه وشمېرل ، لس دانې ول.

www.ketabtoon.net | یوه خبره درته وکړم ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیالو کړپ شو ، نوټونه یې ژر په بټوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته یې سترګې ور واړولې ، څوک نه و. بیرته یې بټوه پرانیسته ، د بټوې یوې خانې څنځیر درلود ، کش یې کړ ، په پلاستیک کې بنده سپینه ، نمجنه پاڼه راوخته.

د دالان د وره غنجې شو ، بټوه او پاڼه ، دواړه یې تر ورانه لاندې کړل.

ښځې دوې پیالې له چایو ډکې کړې. د انګړ لرګینه دروازه خلاصه شوه. مور او زوی دواړو ورته وکتل ، یوه پیغله وه ، سره او سپینه ښکارېدله ، ټکری یې پر مخ ور کش کړ ، لیرې ودرېده ، په زوټه یې وویل:

__ترورې! میلمانه لرو ، یوه__ دوې چکۍ ګوره پور راکه!

ښځه دالان ته ننوته. شېرمحمد غولي ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه. شېبه وروسته له دوو چکیو ګوړې سره له انګړه ووته.

ښځه بیرته د خپل زوی تر څنګ کېناسته ، په خوند یې وویل:

__ودې پېژانده ، سینځله وه ، د ګاونډې لور.

شېرمحمد غلی و.

 ښځې سوړ اسویلی ویست ، له شنو چایو ډکې پیالې ته یې وکتل ، وچې شونډې یې وخوځېدې:

__هی ، هی ، تشه لاسه ، ته مې دښمن یې. که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته غوښته. کم نه یې ، د خلقیانو د پاچاهۍ په اول کال پیدا شوې ، تر دېرشو اوړې! .

شېرمحمد د چایو غوړپ وکړ ، ورو یې وویل:

__باز مامد چیرې دی ؟

ښځې پیالې ته وچې سترګې نیولې وې.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

__باز مامد چیرې دی ؟

ښځې له ځان سره وویل:

__ښه نجلۍ ده. روپۍ نشته ، خدایکه یې نه هم راته کړې وای.

سړي جیب ته لاس کړ ، د نصوارو ډبلی یې راویست ، مخ ته یې ونیو ، په ګرده اینه کې پلنه اوږده پزه ، ارته سپېرمې ، وړې ، ننوتې سترګې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې.

یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل ، ورو یې وویل:

__نن د کارېزه کار پاتې شو.

ښځې هماغسې پیالې ته کتل...

سړي بټوه او کاغذ په جیب کې واچول ، په زوټه یې وویل:

__ادې! ګوتمۍ مو په څو خرڅه کړه ؟

ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وویل:

__په یاد دې دي ؟ ...

 غلی شو ، نصوار یې تر چوترې لاندې تو کړل.

ښځې وویل:

__کومه ګوتمۍ ؟

هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې وخندل:

ــهغه خو پخوانۍ خبره ده ، باز مامد ورور دې خاپوړې کولې ، نه مې په زړه کيږي. خدای دې وبخښې ، پلار دې خرڅه کړه.

غوا رمباړه کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژيړې غوا مخکينۍ پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی يې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرګه ګرځېدله ، لوټه يې پسې وويشته ، چرګې منډه کړه ، سرې ښېرته پر چوتره کېناست. ښځې په حيرانۍ وويل:

ــولې دې ګوتمۍ ياده کړه ؟

ــهيڅ ، هسې په زړه کې راتېره شوه. بازمامد چيرې دی ؟

ــخدای خبر! بيا به د کلي له ماشومانو سره مردکۍ کوي.

شېرمحمد ولاړ شو ، کوټې ته لاړ ، کله چې بېرته په چوتره کې ودرېد ، لونګۍ يې تړلې وه ، پر اوږه يې خړ ، خيرن څادر پروت و.

ښځې وويل:

ــچېرته ځې ؟

ــد ولسوالۍ بازار ته . کار لرم ، سودا خو به نه وي په کار ؟

ښځې څه ونه ويل ، سرې په بيړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۵)

د ماسپښین سیوري ړنګ ول ، شېرمحمد سترۍ ستومانه د یوې ویالې تر څنګ کېناست. پټکی یې لیرې کړ ، سپینه پکه ککرۍ او تور تندی یې نرۍ کمرنګه خړې لیکې سره بیل کړي ول.

شېرمحمد مخ ته دوه__ درې لپې سړې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅښېدې ، رانه ښاخکې یې په تار تار مونډۍ توره ږیره کې ننوتل.

د اوبو چړپا شوه ، شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ. ژیړه غوا په لغړو نیالګیو کې ولاړه وه. تور اوربوز یې د لښتې په روانو ړنو اوبو کې پټ و.

سړې شاوخوا وکتل ، په زوته یې وویل:

__بازمامده!

مخامخ د چنار له ګېو بې پاڼو ونو غبرګ را ووت:

__دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتي پر ژۍ پر یوه هواره ډبره کېناست ، کلې ته یې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوګې د لیرې پراته غره تر سپینو څوکو هسک ول.

باز محمد وویل:

__لالا! څه وایې ؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ویالې بلې خواته ولاړ و ، واوره یې خوړه ، په غاړه پوړې یې سره لینده ځوړنده وه.

سړې وویل:

__غوا دې ولې راوستې ؟

د هلک وړې تورې سترګې وځلېدې:

__لالا ، تر ونو لاندې نوې واښه رابوټیدلې دي ، ما ولیدل ، غوا یې ډېر ښه خورې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ سیورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پیایلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وویل:

__لالا ، چتکې راغلې ، په یوه مې وار وکه ، لینده خرابه ده ، خدایکه روغ رانه تللې وای.

شېرمحمد وخندل ، ورو یې وویل:

__ څپلۍ مې درته راوړې.

هلک توپ کړل ، د ښۍ پښې زره ، شکېدلې کلوشه یې د ویالې په ژۍ ولګېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بېړه یې پر ځمکه پروت څادر پرانیست ، پلاستیکې څپلۍ یې په پښو کړې ، په خوند یې وویل:

__ بندونه هم لرې ، ګرانه وې ؟

شېرمحمد وخندل:

__سل اوغانۍ مې دربانديې مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

__تر اوسه لا ختې دي ، و به یې ساتم.

شېرمحمد ترل شوی پټکی پر سر کېښود ، څادر یې ور واخیست ، ولاړ شو ، ورو یې وویل:

__کورته ځم ، له بازاره پیاده راغلم ، سترۍ یم.

هلک په بېړه څپلۍ وایستلې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــلالا! دا ځپلۍ هم درسره یوسه ، په ختو نه شي.
سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:
ــلس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي ؟
ــولې ؟
ــپه ولي پسې یې مه ګرځه! څو کیږي ؟
هلک خپلې چاودې ګوتې وشمیرلې ، یو ، دوه ، درې...فکر یووړ ، یو دم یې وویل:
ــدیرش زره.
د شېرمحمد د تندي ګونځې ژورې شوې:
ــخه چتیات وایي ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځې.
هلک ځمکې ته کتل.
شېرمحمد وویل:
ــما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوړي. ، خو ته...
هلک یوځل لوځې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي ځپلۍ په څادر کې واچولې ، زړو په ختو لړلو کلوشو وازې خولې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٦)

شېرمحمد په خوند ګوتې وخټلې ، باز محمد ته یې وکتل ، څراغ ته نږدې ناست و ، څپلۍ یې په لاس کې وې.

سړي وویل:

__ژر مور شوې ؟

هلک هماغسې خپلو څپلیو ته کتل.

زړې ښځې وویل:

__له شکنې (پیاوې) سره یې نه ده جوړه.

شېرمحمد له کاسې لنده ډوډۍ ورپورته کړه. په ډکه خوله یې وویل:

__خوند یې ښه دی ، الوګان هم لري ، نور څه غواړې ؟

کوم ځواب یې وانه ورېد.

ښځې وپوښتل:

__تبه دې ده ؟

__نه!

__تندی دې خولې دی.

شېرمحمد وخندل:

__ادې! اوس هوا توده شوې ، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وویل:

__کاسه لیرې کم.

شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد. ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ویستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې. چلیمچې تر نیمایې ډک و.

شبېه وروسته د ټولو مخې ته له چایو ډکې پیالې ایښې وې ، د څراغ رڼا لړزېدله ، خړ دیوالونه تورو سیورو نیولې ول.

باز محمد وویل:

__لالا! له خانګل سره مې وخوړل.

شېرمحمد مخ ور واړاوه.

هلک وویل:

__د خانجان کاکا زوی یادوم.

مور یې په خبره کې ورولوېده:

__جنګ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لا یې په بد نوم یاداوه.

شېرمحمد وخندل:

__ څه یې ویل ؟

هلک وارخطا شو ، سر یې وځړېد.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــخه یې ویل ؟
هلک غلی و.
مور یې وویل:
ـــخبره تر پایه کوه!
باز محمد هماغسې ځمکې ته کتل ، ورو یې وویل:
ـــغوا یې په ډېره وویشته ، ویل یې چې د شېرمامد غوندې مخ یې دی ، هماغسې سپېرمې لري.
د شېرمحمد خندا زور ونیو.
مور ته یې غوسه ورغله:
ــ مرداري سترګې یې دي ، نور مه ورسره ګرځه!
ښځې په غولې پراته پنډ کوټ ته وکتل ، بیځایه ورته ښکاره شو ، ور وایې خیست.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـــخه کوې ؟
ـــهیڅ! پورته ، پرمیخ یې راځړوم.
یودم. شنه نوټونه لاندې ولوېدل.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، نوټونه یې له ځمکې راپورته کړل ، کوټ یې ور واخیست ، نوټونه یې د کوټ په جیب کې کېښودل.
ښځې په حیرانۍ وویل:
ــ دومره ډېرې روپۍ ؟
د سړي ژبه بنده شوه:
ـــدا ، دا ، دا مې
د هلک غږ یې واورېد:
ـــدا هم له کوټه را ولوېده.
مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروي ژېړه کوتمۍ پرته وه ، د کوتمۍ په شنه غمي کې د څراغ رڼا ښکارېدله.
ښځې کوتمۍ ور واخیسته.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـــپیدا مې کړه.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ـــکوچینۍ نه یم.
ـــباور وکه ، پیدا مې کړه!
ـــپیسې دې هم پیداکړې ؟
شېرمحمد غلی شو.
ښځې وویل:
ـــسپین راته ووایه!
سړي خپل ورور ته سترګې ور واړولې ، بازمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا یې ورو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــګوتمۍ مې په کاريز کې د مرې له ګوتو راويستې ، پيسې هم د هغه دي.
د مور او کوچيني ستركي رډې راوختې.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل:
ـــدا پرونۍ خبره ده. د کاريزه د کيندلو وروستی نوبت زما و ، ډير وخت مې ختې په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم. ، بد بوی راغی ، نږدې ورغلم ، يو مړی و ، غوښتل مې چې نور کاريز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په ګوتو کې مې دوې ګوتمۍ ولېدې ، ځان مې غلی ونيو ، وخت نه و ، هماغسې مې پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کاريز ته ورکښته شوم ، له ګوتميو سره مې بټوه هم راواخيسته.
شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور ستركې يې رډې راختلې وې...
سړي وويل:
ـــټول لس نوټه دي ، نن مې يو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنيم زره اوغانۍ شوې. دوکاندار ويل چې ډالر دي.
د ښځې سر وځړېد. سلګۍ يې شوې ، په غريو کې يې وويل:
ـــتر اوسه دې مردار خوړلي دي ؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله!
ـــ بل يوه ور اخيستې.
بازمحمد په وېره وويل:
ملا صيب ويل چې حرام
شېرمحمد چيغه کړه!
ـــچپ!
د هلک له لاسه څپلۍ ولوېدې.
ښځې په غريو کې وويل:
ـــغريب به يو ، خو دومره بې غيرته نه يو چې د مړو مال ته تمه ولرو.
شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل.
ښځې وويل:
ـــد مړي کور پيدا که!
بازمحمد په خبره کې ورولوېد:
ـــادې! هيڅا هم نه پېژانده.
شېرمحمد کوټ ته لاس ور وغزاوه ، بټوه يې راويسته ، په پلاستيک کې ايښی کاغذ يې هلک ته ونيو.
باز محمد په حيرانۍ ورته کتل...
شېرمحمد وويل:
ـــتذکره يې ده ، ويې لوله. ځای به يې ليکلی وي.
هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ يې پرانيست ، کوچيني عکس ته يې وکتل. ښکلی ځوان و ، ږيره يې نه وه ، اوږدې تورې څڼې يې درلودې.
هلک تورې سره وجنګول:
ن ، و ، م نوم : ګل ، ګلاب
د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نيکه نوم

هلک په ماته ، ګوډه ژبه په پانه کې ليکلې تورې ولوستل. دزېړيدو نېټه ، کلی ، ولسوالي... هر څه ليکلي ول.

ښځې سوړ اسويلی ويست ، شېرمحمد ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

ــکور به يې پيدا کړې ؟

د سړي شونډې وخوځېدې:

ــهو ، کلی يې رامالوم دی ، يوه ورځ پياده مزل غواړي ، خو کليوال به څه وايي چې له مړي يې غلا وکړه!

ښځه په خبره کې ور ولوېده!

ــکه په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبرېږي! سهار لاړ شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بيرته رارسيدی شی.

د سړي سر وخوځېد.

ښځې هلک ته وکتل. په غوسه يې وويل:

ــچا ته دې تر خولې ونه وځې!

شېرمحمد وويل:

ــسل اوغانۍ کمې دي.

هلک ښپليو ته وکتل.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ــ په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته يې پوره کړې.

يوه خبره درته وکړم ؟ | www.ketabtoon.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډيو واوښت ، مازديګر قضا سترى ستومانه يوه کوچيني کلي ته ورسېد. کلى په يوه خړه دره کې پروت و ، شاوخوا يې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل ، ځنډې ته څپانده سيند روان و ، له سپينو ځګونو تورې غټې تيږې راوتلې وې.
شېرمحمد له يوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې ګوښې ولاړې کلا ته ګوته ونيوله.
شېرمحمد په نرى لار روان شو ، د لارې دواړو غاړو ته پټې ول ، غنم تر لويشتې ټيټ ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.
شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرګينې لويې دروازې يوه پله خلاصه وه ، د کلا په مېنځ کې دېران ښکارېده ، سرې او تورې چرګې په وچو خوشايو کې ګرځېدې ، څو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې.
شېرمحمد يوه وړه تيږه له ځمکې ور پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو ، يودم له دروازې يو برګ کوچيني سخوندر راووت ، سرى لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شنو غنمو ته منډه ور واخيسته.
په وره کې يوه پيغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترګې يې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې يې سپين ديګى نيولى و.
نجلۍ يودم ټکرى په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه .
شېرمحمد له دروازې ليرې ودرېد. لمر تر لوېديځې غونډۍ پټ و ، ژيړې وړانګې يې د ختيځو غونډيو پر سرونو لګېدلې.
چا وټوخل.
شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ ، په دروازه کې په عمر پوخ ، چاغ سرى ولاړ و. سترګې يې پرسيدلې وې ، پنډ اوږده بريتونه يې لرل ، ژېړه وربښمينه لونګۍ يې تړلې وه.
شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نيولې تبر ته وکتل ، ورو يې وويل:
ـــ د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروړي.
درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې.
شېرمحمد يوه شېبه ودرېد ، بيا يې لويه دروازه وټکوله. جيب ته يې لاس کړ ، هماغه سړى په وره کې ودرېد ، په خشکه يې وويل:
ـــ درياده مې کړه چې جومات
ناڅاپه يې سترګې رډې راوختې ، په بيړه يې د شېرمحمد له لاسه سپينه پرانيستې پاڼه ور واخيسته ، شاوخوا يې وکتل ، سرى يې تر مټ ونيو.
شېرمحمد په وارخطايي وويل:
ـــ جومات ته ځم.
سړي د هغه په مټ زور راووست ، کش يې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.
په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخيسته. ټولې په يوه وره ننوتې.
سړي يودم وخندل ، د شېرمحمد لاس يې پرېښود ، په زوټه (زوره) يې وويل:
ـــ راځه ، خپل کور دې دى.
شېرمحمد حيران شو ، شاوخوا يې وکتل ، ارته څهار ديوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، يوه ديوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په يوه سره رنګه تراکټور پورې اوږده ټېله تړلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه پر چوتره وختل. سړي د یوې کوټې ور خلاص کړ ، شېرمحمد یې پر یوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.
شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کوټه وړه وه. خړ دېوالونه یې لرل ، په مخامخ دیوال کې لویه اورسۍ ښکارېدله.
له باندې نه د سړي خندا راغله:
ــچاى دم کړی! د ګلاب خان احوال یې راوړی.
د شېرمحمد زړه ولړزېد.
چاغ سړی کوټې ته راغی. ټنده یې تروه وه ، په بیړه یې وپوښتل:
ــپه کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې ؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
سړي په خشکه وویل:
ــکوڼ یې !!!
شېرمحمد وارخطا شو:
ــهیڅ ، هیڅ ، یواځې مې له یوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.
ــدلته ځوک پېژنې ؟
ــنه
سړي سړه سا واخیسته ، یوې خواته کېناست. خیره یې نیولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړی وي.
شېرمحمد جیب ته لاس کړ ، ګوتې یې لړزېدې ، پټوه او دوې ګوتمۍ یې پر خیرنه سره غالۍ کېښودې ، ورو یې وویل:
ــدا هم ورسره و.
سړي بټوې او ګوتمیو ته وکتل ، بېرته یې سر وځړېد. .
شېرمحمد په ویره وویل:
ــپه بټوه کې پیسې دي.
سړی غلی و.
شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزانده خړې شونډې یې وخوځېدې:
ــګلاب دې خدای وبخښې ، په کارېزه کې مو پیدا کړ ، کلیوالو امانت خاورو ته وسپاره.
سړي هماغسې ځمکې ته کتل.
د شېرمحمد زړه ولوېد.
دواړه غلي ول.
شېرمحمد وویل:
ــجومات ته ځم.
سړي غولي ته کتل.
شېرمحمد ، تبر ور واخیست ، ولاړ شو.
سړی یې یودم مخې ته ودرېد ، په خندا یې وویل:
ــچېرته!
ــجومات ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې وخندل ، دوه مخکینې غاښونه یې د سرو زرو ول ، په خندا کې یې وویل:
__کېنه زوروره! پښتانه یو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.
شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کېناست.
د کوټې دروازه وټکېده.
سرې ولاړ شو. ور یې چوله کړ ، په پتناسه کې پیالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چایو ډکه پیاله ایښې وه.
د موټر سایکل غږ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سرې بټوه او ګوټمۍ ور واخیستې ، په بیړه له کوټې ووت.
شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد ، خیرنه پرده یې چوله کړه ، موټر سایکل ته نږدې یو هدېور ځوان ولاړ و ، د موټر سایکل په کنجغه پورې تړلې غوټه یې خلاصوله.
چاغ سرې ور نږدې شو ، څه یې وویل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په یوه کوټه ننوتل.
شېرمحمد بیرته په خپل ځای کېناست ، پیاله یې ورپورته کړه ، ډېر نارینه غږ یې واورېد ، پیاله یې بېرته کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. یو بل ګردی ځوان یې ولید چې وچ اوږد لرګی یې پر اوږه و. درب شو ، چرګو منډه واخیسته ، لرګي له ډېرانه مره دوړه پورته کړه.
یو کوچینی ورغی ، ګردي ځوان ته یې څه وویل ، هغه هم په کوټه ننوت.
د ځاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شین سترګې نجلۍ ولاړه وه. ټکرۍ یې مازې په ککرۍ تم و ، تک تور ، پیچلې ویښته یې لرل ، له رنګه سپینه ښکارېده.
کړپ شو. شېرمحمد په بیړه پر توشکه کېناست.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خیرن ول ، مخونه یې له چاودو ډک ښکارېدل.
یوه یې وویل:
__ای سړې! ته څوک یې ؟
شېرمحمد غلی و.
هماغه هلک وویل:
__نیني دې راوړې.
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
دوهم هلک خوله جینګه کړه!
__یو لسګون خو راکه.
شېرمحمد څه ونه ویل.
لومړني هلک تو کړل ، لاړې پیالې ته نږدې ولګېدې.
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
هلک وویل:
__ښه مخ دې دی ، پزې ته دې ګوره! د سخوندر غوندې ده.
شېرمحمد تبر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه.
د باندې ډېر نارینه غږ واورېدل شو.
__دلته څه کوی! هه!
درب شو ، د یوه ماشوم چیغې پورته شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېتور پنډ سړی بره پلټی ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل.

برېتور سړي وويل:

__زامن مې دي.

يوه شېبه ټول غلي ول ، وروسته برېتور سړي چوپتيا ماته کړه :

__د کوم ځای يې ؟

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:

__د ګودر د کلي.

نوم دې څه دی ؟

__شېرمحمد.

__څه کاروبار ؟

شېرمحمد په لړزانده غږ وويل:

__غريبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کارېزونه کېندم.

سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنګ ته وکتل ، تبر ته يې لاس ور رسېده.

برېتور سړي وويل:

__کلی مو خبر دی ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته وکتل.

سړي وويل:

__کليوال مو په دې پوهيږي چې ته دلته راغلی يې ؟

__نه! صيب.

__دا ور مالومه وه چې ګلاب د کوم ځای دی ؟

__نه! که خبر وای ، نو تاسو ته يې احوال راليږه ، مړې يې په خپل کلي کې امانت نه ايښوده.

برېتور سړي سړه ساه واخيسته ، ويې ټوخل. ورو يې وويل:

__ بټوه او ګوتمۍ دې له کومه کړل ؟

__صيب! کارېز مې کېنده ، مړی مې ولېد.

برېتور سړي وخندل:

__او ځان دې غلی ونيو.

د شېرمحمد سر وځړېد.

سړي وويل:

__ډېرې پيسې وې! ولې دې راوړې ؟

__صيب! مور مې مجبوره کړم ، ويل يې چې حرام ښه نه دي.

د ماښام د اذان غږ شو.

ټولو خپل څادرونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې يې سترګې يوې بلې خواته رغړولې. ده تر نورو ژر څادر ور ټول کړ.

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېتور سړی توشکې ته ور وښوېد ، غلی کېناست ، وروسته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــښه تېر دی.
شېرمحمد وخندل:
ــصیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لېوان ډېر دي.
سړي د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شیبه وروسته ګردی ځوان کوټې ته راغی ، د ګاز بله ډبه یې په غولي کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژیړې ګړی ته وکتل ، په تاخچه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطاق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.
د برېتور سړي پلنې شونډې وخوځېدې :
ــپکر (فکر) نه کوم. دا کوپار اډې غواړي.
شېرمحمد غلی و.
سړي وویل:
ــته څه پکې وایې ؟
شېرمحمد وخندل:
ــصیب! نه پوهیږم.
سړی غلی شو.
راډیو چالانه وه. د ګاز له سوری سپینې جالی شنه ، تېره لمبه راوتله.
له تیارې سره ډوډی راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستیکي غاب کې ګرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چاړې تورې خیرې له ورایه ښکارېدلې.
له ډوډی وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راووړ ، شېرمحمد ګوښی و.
ناوخته د کوټې دروازه خلاصه شوه ، په ونه لوړ ځوان یوه زړه برستن پر توشکه واچوله ، د ګاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوټې ووت.
شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالښت ور واخیست. په برستن کې ننوت ، د برستنې سوړ بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوڅ کړ ، غوږ یې ونیو ، د سیند د څپو نری شنهاری اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.
بیا یې یو غږ واورېد ، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسی یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوټې دروازې ته ورغی ، زولفی یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تبر یې په برستن کې ننه ایست.
یودم د کوټې په پرده ژېړه رڼا ولګېده ، شېرمحمد ورو ورسی ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ ګرځېده.
شېرمحمد په ځیر ورته کتل ، د څراغ پلېته ټیټه وه ، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شېبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.
شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې .. ځان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې ؟
د ی تر ډېره ویښ و ، وروسته خوب پرې زورور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۸)

شېرمحمد سترګې رنې کړې ، شور او زوږ و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت.

يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکرۍ يې له سره ولوېد. له کلا ووته.

د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، ډېر نارينه غږ يې واورېد:

__مه يې پرېږدئ!

دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه.

شېرمحمد په بيړه د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ايستل ، لونګۍ يې وتړله ، تبر يې ور واخيست.

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

__څه ټکه راپرېوته!

شېرمحمد ورسۍ ته ورغی ، تورسرې او ماشومان تر برېتور سرې را تاو ول ، سرې ښکاري ټوپک ته کارتوس ور اچاوه.

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينګې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه.

د وره درب شو ، د سرې له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:

__دروازه خلاصه که!

شېرمحمد تر اورسۍ ووت ، پلاستيکې بوټونه يې ور واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، ټوپک ته لاسونه ور لوېدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېتور سرې زورونه وهل...

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غنمو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخڅه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوڅو ټيټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نرۍ درد تير شو ، ولوېد ، څنګ ته له ځمکې راوتلی ولاړ لرګی کوږ شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و. بيرته ولاړ شو ، لاندې لويې ، هسکې ډبرې وې ، ور هاخوا د سيند څپې پر کمره لګېدې ، شنهاری يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځګونه روان ول.

شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تيږو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و.

سره سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رڼې اوبه يې پر مخ وشخيدې. ببرته يې يوې لويې تيږې ته ولې ولګول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځګونه سره اوښتل...

شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ. يو ځای ودرېد ، له ځمکې يې يوه ښځينه پلاستيکې چوټه (څپلکه) ور پورته کړه ، نوې وه ، تلی يې په ختو ککړ و. شاوخوا يې وکتل ، سترګې يې رډې راوختې ، د مخامخ کمره پر سر يوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه ، ټکرۍ يې نه و ، ټټر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، نجلۍ توپ کړل ، لاندې په سپينو ځګونو کې ننوته. سرې خپل څادر ، پټکی او تبر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وېست ، په يوه هسکه ډبره وخوت. روانو ځګنو اوبو تور غونچه ويښته ورسره وړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپ يې کړل ، پر سر يې سرې اوبه ور واوښتې ، غوږونه يې ډب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوټونو تلي ځمکې ته نه رسېدل.

اوږه يې له يوې لويې تيږې سره ولګېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځګونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه.

لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو ګز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، يوځای يې پښه له ځمکې سره ولګېده ، د بوټونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې ټوخل ، نجلۍ دوه ګامه ليرې ، ځګنو څپو اخيستې وه.

شېرمحمد په بېړه پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې څنګ ته کړ ، ښی لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کيڼ لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو.

پشهاری ډېر شو ، سرې مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راټول و ، تکې تورې لويې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځګونه روان ول ، غرمبهاری يې خوت.

شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيږې ته يې لاس ور واچاوه ، ګوتې يې د تيږې يوې راوتلې برخې ته سيخې شوې ، هماغه ځای يې ټينګ ونيو ، په کيڼ لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وځړېد ، لانده پيچلي وېښتان د سرې پر مخ او غاړه راپرېوتل.

ځای ښه و ، اوبه د تيږې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه څلور ــ پينځه ګزه ليرې وه.

شېرمحمد خو ځله ژوره ساه واخېسته ،. د نجلۍ ټټر يې خپلې کيڼې اوږې ته برابر کړ ، پر ښي لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيخه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيږې يې لاس راوګرځاوه ، پښې يې پر ځمکه ولګېدې ، مخکې لاړ ، د څنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت.

نجلۍ يې پر يوه هوار ځای پرېيسته ، په بيړه يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندي يې له اوبو سره ګډه ، نرۍ وينه روانه وه.

تر وليو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پړمخې پرېيسته ، د نجلۍ له خولې رڼې اوبه وڅڅېدې ، زګيروی يې شو ، بېسده پرېوته.

شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لاړ ، کوټ ، تبر ، څادر او خلاصه ول ول لونګۍ ليرې پراته ول.

سرې خولۍ پر سر کړه ، تبر ، کوټ او لونګۍ يې په څادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو. نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تنۍ يې خلاصې وې ، تور اوږده بانه يې سره سرېښ ول.

شېرمحمد څادر پرې هوار کړ ، يخنې وه ، ژامې يې ولړځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټې کې يو څوک ولاړ و.

شېرمحمد پړمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر څنګ يې وکتل ، سرې د اغزن سيم رنګې پايې ته وچې سترګې نيولې وې. يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو.

شېرمحمد په بيړه نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله. ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تيرو مينځ ته ور کش کړه ، غلی کېناست. سر يې پورته کړ. د زړه دربا يې ډېره شوه ، سرې څلور پنځه ګامه ليرې و ، ژېړه وربېښمينه لونګۍ يې ترلې وه ، د سهار په خړه کې يې پنډ برېتونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکاري ټوپک نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پورته دوه تنه راغلل ، يو يې تيټ شو ، د اوبو له ژۍ يې يوه چوټه (څپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېتور سړی هم ورغی ، له ونې تيټ ځوان کمره ته ګوته ونيوله ، دوی خبرې کولې ، غږ يې نه راته ، د څپو غرمبهاری خوت.

درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد تيټ شو ، د دوو تيږو تر مينځ په يوه چوله کې ننوت ، نجلۍ وتوخل ، سرې يې پر خولې لاس کېښود ، ساه يې تر پزې راوخته.

غوږ يې ونيو ، د څپو له غږ سره خبرې ګډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر څنګ تېر شول.

شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سيند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل.

يودم خرهاری شو ، شېرمحمد په بيړه لاندې وکتل ، د نجلۍ شنې ، غټې سترګې رډې راختلې وې ، لغتې يې وهلې.

سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس ليرې کړ ، نجلۍ ژوره ساه واخيسته ، چيغه يې کړه ، شېرمحمد يې پر خوله لاس کېښود ، سر يې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول.

ناڅاپه يې ګرېوان وشلېد ، لاندې يې وکتل ، د نجلۍ ګوتې يې په ګرېوانه کې بندې وې.

شېرمحمد په غوسه وويل:

ــوژنې مې!

د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې.

شېرمحمد وويل:

ــخوشې کوم دې ، خوپه يوه شرط ، چيغې به نه وهې ؟

د نجلۍ تور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولې لاس ليرې کړ. نجلۍ په بيړه ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونيوله ، په شدت يې لاندې کش کړه ، نجلۍ کېناسته ، شېرمحمد وويل:

ــد خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!

نجلۍ شاته شوه ، ولې يې ډبرې ته ولګول.

شېرمحمد څادر ور واچاوه ، نجلۍ ځان پکې ووېچه ، غلې کېناسته.

سړي وويل:

ــد کور وال دې در پسې ګرځي.

نجلۍ غلې وه.

سړي غړۍ اوږده کړه ، ليرې د لويو ډبرو په مينځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وويل:

ــته ليونۍ يې ؟

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. يودم يې کوکه کړه ، د سيند د څپو خواته يې منډه واخيسته.

شېرمحمد په بيړه ولاړ شو ، د نجلۍ ګرده لنده لمن په ګوتو ورغله ، دواړه پرمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولګېدل ، نرۍ درد يې په سر کې تير شو.

نجلۍ چيغه کړه!

ــخوشې مې که !

سړي تر مټ ټينګه نيولې وه. نجلۍ ژړل... د سيند خواته يې زوږونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا يودم غلې شوه ، سرې ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپينو څکونو نيولې وه ، سترګې يې پټې وې.
شېرمحمد سره ساه ويسته ، د نجلۍ مټ يې پرېښود ، ستوني ستغ اوږد وغزېد ، لمرد ليرې غره د څوکو سپينې واورې ځلولې.
سرې يخنۍ واخيست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستوڼو کې يې لاسونه ننه ايستل ، ځنځير يې کش کړ. پزې ته يې لاس ور ووړ ، وينې وه.
شېرمحمد حيران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورنه ورکه وه.
نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وخوځېده ، سترګې يې رنې کړې ، سرې ته يې وکتل ، کېناسته ، سر يې پر ځنګانه کېښود ، د تورو پيچلو وېښتو څوکې يې پر ځمکه و لګېدې ، يودم يې په چيغو چيغو وژړل.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنيو برخو لګېدلې ، لاندې سيند په سيورې کې روان و. نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځينو بامونو تور لوګي پورته کېدل ، ليرې يو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سيرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل.
بېرته يې نجلۍ ته سترګې ور واړولې ، هغې ژړل ...
شېرمحمد وويل:
__بس که نور!
نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترګو سپين يې سرو رګونو نيولي وو ، ګلابي بغور (غومبري) يې لانده ښکارېدل ، د نرۍ پزې څوکه يې سره وه.
شېرمحمد وويل:
__ګوره! زه ملا نه يم ، خو له ملايانو مې اورېدلي چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي.
نجلۍ يودم کوکه کړه:
__هغوی مې ورور وژلی.
د سرې لينګې ولړزېدل.
نجلۍ په چيغو چيغو ژړل...
ښه شېبه ووته ، ډېرو تک تور اوږده سيورې پيدا کړل ، د سيند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه.
شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه ، تبر يې ور واخيست ، ويې ويل:
__زه نو ځم.
نجلۍ په بيړه ورته وکتل ، سلګۍ يې شوې ، ورمېږ يې کوږ کړ ، څپې په تورو ښويو تيږو لګېدلې.
سرې وويل:
__ليونتوب مه کوه!
نجلۍ سيند ته کتل... يودم ولاړه شوه. سرې يې تر مخ ودرېد. د هغې ژړا زور ونيو ، چيغه يې کړه!
__ته مې هرات ته بيايې ؟
د سرې ځنګنونو پرک واخيست.
نجلۍ په بيړه د کيڼ لاس لستوڼي ور ټول کړ ، څلور ژيړ بنګړي ښکاره شول ، په غريو کې يې وويل:
__سره زر دي ، ټول يې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ په سترګو کې نا اميدي راښوله شوه ، ګام يې واخيست ، شېرمحمد ښنګ ته شو ، نجلۍ پر يوه هواره ډېره ودرېده ، اوبو ته يې وکتل ، سترګې يې پټې کړې.
شېرمحمد تر مټ ونيوله. نجلۍ چيغه کړهَ
__لاس مې پرېږده!
ځنګنونه يې پر هواره تيږه ولګېدل ، په چيغو__چيغو يې وژړل.
شېرمحمد وويل:
__زه غريب سړی يم ، بدنامي ده ، بدي نه شم کولای.
نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد يودم تر لاس ونيوله ، کش يې کړه ، دواړه په ولاړو تيرو کې کېناستل ، نجلۍ په حيرانی ورته کتل ، څادر يې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد د کلي خواته ګوته ونيوله ، ليرې پر پوله کتار کليوال روان ول. له يوه سره د موټر له هوا ډک ټيوپ ښکارېده ، ډله دسيند خواته راتله ، تر مخې يې پنډ برېتور سړي ګامونه اخيستل.
شېرمحمد په وارخطايي وويل:
__له دې ځايه بايد لاړ شو.
نجلۍ چيغه کړه:
__څم ، ټولو کليوالو ته وايم چې ورور يې راوژلی.
ولاړه شوه.
شېرمحمد تر لاس ونيوله ، په غوسه يې وويل:
__ ته به له ژونده ستړې يې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره ووينې ، خدايکه مو وينه ځمکې ته پرېږدي.
نجلۍ وويل:
__ته مې هرات ته بيايې ؟
__هو!
نجلۍ کېناسته ، ډکې سرې شونډې يې وخوځېدې:
__تا قول راسره وکړ!
شېرمحمد روانو کليوالو ته کتل... يودم يې په وارخطايي وويل:
__ له دې ځايه بايد لاړ شو.
نجلۍ وويل:
__هلته تلی شو ؟
شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټي کې خړې ولاړې کوټې ته ګوته نيولې وه.
نجلۍ وويل:
__د اوبو پخوانی ژرنده ده.
سړي په ځير کوټې ته وکتل ، ژور لښتی د لرګي تر ناوې پورې غزيدلی و.
دواړه په لويو ډبرو کې کړوپه ملا روان شول. لښتی وچ و ، مازې ښندو ته يې کمه واوره پرته وه. مخ پورته لاړل ، د اورېدې لرګينې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړی اوږده کړه ، کليوال تر دېوال پټ ول ، په بيړه يې ځانونه کوټې ته ورسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ور نه درلود ، دېوالونه يې سوري ول ، له بامه هم څو څایه رڼا رالوېدله.
نجلۍ کونج ته غلې کېناسته ، سړي ورته وکتل ، له خیرن ښادره سپین مخ ، تر شنو غټو سترګو راګرځېدلي تور اوږده بانه او پر تندي پراته پیچلي لانده ویښته راوتلي ول.
شېرمحمد دیوال ته مخ ور نږدې کړ ، له یوه سوري څخه يې د باندې وکتل ، کلیوال د سیند پر ژۍ مخ کښته روان ول ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ برېتور سړي چپلکه په لاس کې وه.
شېرمحمد وویل:
__هغوی فکر کوي چې ته مړه يې.
نجلۍ غریو واخیسته ، سلګۍ يې شوې ، يودم يې وژړل.
دوې ټوټکۍ کوټې ته ور ننوتې ، یوې يې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه ، غچا يې شوه ، بېرته له وره ووتې.
نجلۍ په ژړا کې وويل:
__کاشکې مړه وای.
سړي هماغسې کلیوالو ته کتل...
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
__تا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بیايې!
شېرمحمد ورته وکتل ، تندی يې تریو شو ، په نیولي غږ يې وویل:
__زه کور لرم ، خلک به څه وايي چې پردی نجلۍ يې راتښتولې ده .
د نجلۍ ژړا زور ونیو:
__د خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی. .
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
__نه!
نجلۍ چیغه کړه!
__ غیرت لرې!
ولاړه شوه.
شېرمحمد په وره کې ودرېد.
نجلۍ په غریو کې وویل:
__ لار راکه !
سړی په خبره کې ورولوېد:
__سمه ده ، بیایم دې.
__ته دوروغ وايې!
د سړي په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
__د غزني په اولیاوو لو (قسم) درته خورم.
نجلۍ بېرته کونج ته غلې کېناسته.
شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو ، لیرې ، تر هسکو تیرو ور هاخوا د کلیوالو سرونه مالومېدل.
د سړي شونډې وخوځېدې:
__د غزني تر ښاره دې بیایم ، د هرات موټر ته دې ور خیژوم. نور به په خپله ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ ولاړه شوه.
شېرمحمد چيغه کړه!
ــ تر هراته درسره ځم. سمه ده ؟
نجلۍ کېناسته.
شېرمحمد پټکی پورته کړ ، پر پکه ککرۍ يې له خيرو ډک نوکان تېر کړل ، له ځان سره يې وويل:
ــ اجب جنجال راته پيدا شو.
نجلۍ ورو ورو ژړل...
شېرمحمد په غوسه وويل:
ــهرات ته څه بلا غواړې ؟
نجلۍ غريو واخيسته.
ــهلته مې خور ده.
سړي ورته وکتل ، په ملنډو يې وويل:
ــپه لوڅو پښو هرات ته ځې.
نجلۍ پر خپلو سپينو پښو د څادر پيڅکه ورکش کړه.
شېرمحمد وره ته ورنږدې شو ، مخامخ يې وکتل ، ورو يې وويل:
ــ موږ بايد په ډېرو کې مخ پورته لاړ شو ، که تر هغې مخامخ ټيټې غونډۍ واوړو ، خبره خلاصه ده.
ورو له کوټې ووت ، لښتي ته کښته شو ، شاته يې وکتل ، نجلۍ ورپسې وه ، شېبه وروسته دواړه د سيند پر غاړه لويو ډبرو ته ورسېدل. مخکې لاړل. اوبه په ټيټه کې رواني وې ، پورته تر تيږو ور هاخوا يواځې د کلي د هديرې ، شني ، زرغوني شناختې ښکارېدلې.
دوی ګرندي ګامونه اخيستل ، تر غونډۍ پورې ځوک نه ول ، يوځای يوه بوډا د سيند پر غاړه غواوې اوبه کولې ، دوی يوه شېبه د ډبرو په مينځ کې کېناستل ، بوډا له غواوو سره پورته پټيو ته وخوت ، شېرمحمد او نجلۍ د غونډۍ تر خنګ شيلې ته منډه کړه.
پورته لاړل ، تر غونډۍ راتاو شول ، مخامخ يې منډه واخيسته ، د سيند د ځپو غږ ورو ورو ليرې کېده.
شېرمحمد مخکې و ، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلۍ لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر يوې ټيټې غونډۍ واوښت ، په يوه لويه ډبره کېناست ، شاته يې وکتل ، نجلۍ ليرې وه.
شېرمحمد ژوره ساه واخيسته ، تر خنګ يې وکتل ، د کلي څنډه ښکارېدله ، کورونه په ټيټه کې پراته ول ، د شنو څلور کونجه پټيو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې برېښېدلې ، سيند کوږ ، ووږ روان و.
مخ يې وګرځاوه ، نجلۍ په يوه هواره ډبره ناسته وه ، سر يې ځوړند و ، تېزه تېزه سا ه يې وهله...
شېرمحمد ولاړ شو. نجلۍ په بيړه ورته وکتل ، په خواره خوله يې وويل:
ــد خدای له پاره ، يوه شېبه دمه کوم.
سړي حرکت وکړ ، د غونډۍ په پيڅکه کې مخ کښته لاړ. شاته د نجلۍ د ساه ايستلو غږ اورېدل کېده.
نجلۍ اخ کړل ، شېرمحمد ور وکتل ، ناسته وه. د کيڼې پښې غټ نوک يې پورته ولاړ و ، له بټې (غټې) ګوتې يې وينې رواني وې.
سړی په يوه تيږه کېناست ، تندی يې تريو شو ، په غوسه يې وويل:
ــکمه لاره نه ده ، په لوڅو پښو نه شې تلی.
نجلۍ خپله پښه ټينګه نيولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلۍ نا امېده ورته وکتل ، د سرې لمر سوځولي تور تندی ګونځو ونيو ، په خشکه يې وويل:

__يوه ورځ مزل لرو.

حرکت يې وکړ ، نجلۍ ګوډه__ ګوډه پسې روانه شوه.

دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پيڅکه کې ګامونه اخيستل ، سيورو ته ځای ځای واوره پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ تورې وې ، کله کله به نوی راټوکېدلي ژېړ ګلان په مخه ورغلل ، ترخو او اغزو وړې پاڼې کړې وې ، ځای ځای به سپين پتنګان له بوټو پورته شول.

پاو وروسته سړی د غونډۍ سر ته وخوت ، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نيمايي کې وه. کله کله به ودرېده ، پورته به يې وکتل ، په لويو ډېرو پسې به يې لاس ونيو ، بېرته به يې ګام واخيست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سوړ باد چلېده ، لمر ته سپينې وريځې ور روانې وې.

ښه شېبه ووته ، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کينې پښې ټولې ګوتې يې په وينو سرې وې.

نجلۍ څنګ ته کېناسته ، سړي ورته وکتل ، هغې له پونډې ازغی ايست ، پر سپين تندي يې مړه خوله پرته وه.

شېرمحمد د خپل کوټ څنځير کش کړ ، ويې ايست ، د تېر تېره څوکه يې د کوټ د لستوني د اوږې برخې ته سيخه کړه ، لستونی بيل شو.

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

سړي لستونی په مينځ کې نيم کړ ، بوټونه يې واېستل ، پرته له دې چې سر پورته کړې ، ورو يې وويل:

__څادر.

نجلۍ څادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د يوې تيږې شاته کېناسته.

سړي له څادر څخه خو نرۍ تراډې وايستې.

شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو يې وويل:

__تلی شم.

نجلۍ غړی اوږده کړه ، سړي خپلو پښو ته د کوټ لستوني ور اغوستې وو ، د څادر نرۍ تراډې ترې تاوې وې.

نجلۍ وخندل ، شېرمحمد په بيړه ورته وکتل ، د هغې سپين غاښونه ښکارېدل ، يودم يې سرې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترګو کې يې اوښکې راټولې شوې ، غلی کېناسته.

شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوټونه په پښه ووهل ، ورو يې وويل:

__دا په پښو که.

روان شو.

نجلۍ يوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کينې پښې ښه ګوته يې پرې وتړله ، پلاستيکي ازاد بوټونه يې په پښو کړل ، په څادر کې يې ځان وپيچه ، ګام يې واخيست ، تر لوڅو پښو ښه ول.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان وريځو نيولی و ، سوړ باد چلېده.

پاو ووت ، اسمان وغرمبېد ، پر ځمکه د باران څاڅکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په ختو لړلې اوږدې ترادې کرښېدې. يو ځای هسکې تيرې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، يوه پلنه تيږه د دېوال غوندې ولاړه وه ، ولې يې ورته ولګول ، د باران څاڅکې يې تر پښو پورې رسېدل.
شېرمحمد ځړېدلې توتې ور پورته کړې ، کلکې غوتې يې ور واچولې ، نجلۍ ته يې وکتل ، په لانده ، لنډ څادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې يې لړزېدې...
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو يې وويل:
__نوم دې څه دی ؟
__تورپيکۍ.
__خور دې په هرات کې واده ده ؟
ځواب يې وانه ورېد.
شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
سرې بېرته ځمکې ته وکتل.
تورپيکۍ وويل:
__هو.
يو دم غريو واخيسته ، سلګۍ يې شوې ، په ژړغوني غږ يې وويل:
__زما ورورکی دې څنګه پيدا کړ ؟
شېرمحمد په بېره ورته وکتل ، نجلۍ پورته وريځو ته شنې سترګې نيولې وې ، په سپينه زنه پورې يې رڼه اوښکه ځړېدله.
سرې بېرته ځمکې ته وکتل:
__په کارېز کې!
__خراب شوی و ؟
شېرمحمد وويل:
__وږې يې ؟
__نه.
__څو ؟
تورپيکۍ هماغسې وريځو ته کتل.
شېرمحمد وټوخل:
__ناوخته دی.
نجلۍ په غريو وويل:
__اخر يې په بلا وخوړ.
غلې شوه ، بېرته يې شونډې وخوځېدې:
__ډېر مې ورته وويل چې له تره ليرې ګرځه ، نه يې منله ، خپل حق يې غوښت.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
__د څه شي حق ؟
د تورپيکۍ سلګۍ شوې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــورور مې د پلار یو زوی و ، د نیکه ډېر جایداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې باید سم نیمایي پرې اچول شوی وای.

ــپلار دې مړ دی ؟

نجلۍ سره ساه و اېسته:

ــهو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مې ښکاري ټوپک پاکاوه ، ډز شو ، پلار مې په زړه ولګېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مې ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت ، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده يې د ټوپک خوله ور اړولې وه.

تورپيکۍ غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

هماغه برېتور سړی دې تره دی ؟

ــهو.

او هغه دوه نور هم د تره زامن ؟

تورپيکۍ اوږده بانه سره وروستل.

شېرمحمد وويل:

ــورور دې واده درلود ؟

ــنه! تر پينځه ويشت کلنۍ اوښتی و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته. يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډېرو ويست ، ورور مې سرې وينې کورته راغی ، ټوپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوڅه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پېښو ته ور ولوېدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځې. د لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه ګۍ ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ، څو نوټونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانۍ پټولی شي.

تورپيکۍ سره ساه واخيسته ، غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

نجلۍ يودم ټکان وخوړ ، چيغه يې کړه ، څادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، خړه ، وړه څرمنبکۍ په ځمکه ولوېده.

شېرمحمد وخندل:

ــبې ازاره ده ، نه ورته وګوره! د يخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی.

تورپيکۍ ځمکې ته کتل ، څرمنبکۍ په يوه لويشت لوړ ځای نه شوای ختلی ، ورې ژېړې پښې يې خوځولې...

نجلۍ بېرته په څادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته.

شېرمحمد وويل:

ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

تورپيکۍ سره ساه واخيسته ، ورو يې وويل:

ــد سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوېښېږم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختې خوب نه راته ، دالان ته لاړم ، په تناره کې مې له بېګانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم ، له کاوړه (

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوسې) ډک غږ مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ویل یې چې ګلاب یې باید تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې یې په کارېزه کې اچاوه.
تورپیکۍ غلی شوه.
شېرمحمد په بیړه وویل:
_بیا ؟
نجلۍ غریو واخیسته:
_زړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن یې ناست ول ، په غولي زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.
شېرمحمد وویل:
_باران ودرېد ، نه ځو ؟
نجلۍ څرمښکۍ ته وچې سترګې نیولې وې ، شونډې یې وخوځېدې:
_د تګ په وخت یې له پلاره پاتې دوې ګوتمۍ هم ورسره واخیستې ، ویل یې چې نابلده دی ، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر ډېره یې په غیږ کې نیولې وم ، ژړل یې ، مساپرې ته یې زړه نه کېده.
د ورور له تګه وروسته مې د تره زامن هم په ټپ ټپ (موټرسایکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.
شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې ترلې پښې یې په خټه کې ننوتې. ورو یې وویل:
_ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۹)

شپه وه ، پورته راښه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرګيني زړې دروازې ته ډبره ونېوله ، شېبه وروسته يې د ورور خوبولی غږ واورېد:

__څوک يې ؟

__زه يم ، شېرمامد!

ځنځير وشرنګېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__څه! څراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې ؟

هيڅ! اودس ماتي ته تېرېږم.

هلک منډه کړه ، پر چوتره وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راځه!

توريکی انګړ ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې څراغ ولګېد ، دواړه په بيړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي بټۍ تاو کړه ، سپينه ړنا په تورو لوښو او کاسو ولګېده ، د تناره پر سر تېغنه پرته وه ، يو ګړی دېوال ته ولاړ و ، څنګ ته څو ناولي پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خړه کې به ځو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بيړه له دالانه ووت ، په چوتره کې يې له پښو تاو شوې توټې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته ورغی.

مور يې په برستنه کې ناسته وه ، د ککرۍ په برخه کې يې ټکرى خيرې و ، راوتلي خيرن ، ببر وېښته يې پورته ولاړ ول.

ښځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستونی دې نشته.

سرې په بيړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسې! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنګ دې کړی ؟

__نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک وویل:
ــخادر دې چېرته دی ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
ــپه ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.
ښځې وویل:
ــامانت دې ور وسپاره ؟
شېرمحمد وخندل:
ــهو.
ــخه يې ويل ، د مرې د وړلو له پاره څه وخت راځي ؟
ــخدای خبر! ژر.
ښځې برستن ليرې کړه ، ورو يې وويل:
ــ زه به ډوډۍ درته راوړم.
د سړي رنګ والوت:
ــنه! وږی نه يم.
ــزويه! الوګان تيار دي ، په تناره کې به يې تيټ کم ، ژر تودېږي.
شېرمحمد وخندل:
ــموړ يم ، زړه ته مې نه کيږي ، د مړي خپلوان ښه خلک وو ، ويې نازولم ، سهار يې په پاستي کې لږ کوچ هم راته ونغاړل ، ويل يې چې سترې لاره ده ، وږی به شې.
ښځه ولاړه شوه.
د شېرمحمد تندی تريو شو:
ــوږی نه يم.
ښځې يوه زړه برستنه پر توشکه هواره کړه.
شېرمحمد اوږد وغزېد ، خراغ ته يې ور پوکړل ، ورو يې وويل:
ــادې! سهار وختي يو چېرې ځم.
د ښځې حيرانه غږ يې واورېد:
ــچېرته ؟
سړي وخندل:
ــيو پخوانی ملګری مې وليد ، د مالونو سوداګر دی ، له هزاره جاته غواوي او پسونه راولي ، ويل يې چې دا ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نيت لرم ، راسره لاړ شه ، ښه مزدوري به درکم.
ښځې په خواره خوله وويل:
ــوی زويه! وخت خراب دی ، همدا کاريز کني دې ښه دی ، وچه ، لنده رارسيږي.
شېرمحمد وخندل:
ــزړه مه خوره ، درې ، څلور ورځې وروسته بېرته راځم.
د ښځې خوبولی غږ يې واورېد:
ــخدای دې له سختيو وساته.
شېرمحمد پر اړخ راواووښت ، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــادې! په کور کې څو روپۍ دي ؟
غوږ يې ونيو ، خرهارى اورېدل کېده.
پاو ووت ، سرې د کوټې له کونجه برستن ورواخيسته ، ورو يې دروازه خلاصه کړه ، دباندې سوړ باد چلېده ، دالان ته لاړ ، د تناره سر لوڅ و ، لاندې انګار سره رڼا کوله ، تورپيکۍ تناره ته پښې ورغځولې وې.
شېرمحمد برستنه په غولي کېښوده ، ورو يې وويل:
ــــهرات ته تګ پيسې غواړي.
د نجلۍ سترى غږ يې واورېد:
ــــيو بنګړى به خرڅ کو.
شېرمحمد په بيړه له دالانه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۰)

یودم چیغه شوه:
__بلا!
درب شو ، ور له دېوال سره ولګېد ، کوټه سړې هوا ونیوله.
شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه ، لاسي بټۍ په ګوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوټې دروازه خلاصه وه ، باز محمد غلی په کونج کې ناست و ، سترګې یې ږدې راختلې وې.
شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:
__څه خبره ده ؟
یودم یې زړه ولړزېد.
د اورلګېد دانه بله شوه ، څراغ ولګېد ، زړې ښځې په وارخطایي وویل:
__څه ټکه را پرېوته ؟
د هلک ژبه بنده شوه:
__به ، به ، بلا!
چیغه یې کړه!
__په دالان کې بلا ده.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، د کوټې ور یې پورې کړ ، په خشکه یې وویل:
__لوی سړی یې! بلا له کومه شوه!
ښځې وویل:
__دا نیمه شپه ګوره! په دالان کې دې څه کول ؟
__تږی وم ، له ګړې مې اوبه را اخیستې.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:
__ماغزه مې مه راخوره ، ویده شه!
هلک په وېره وویل:
__لالا! په کوران که درواغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پښه مې ورسره ولګېده ، ځګیروی یې شو.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
__ورور دې سترې دی ، له خوبه یې مه باسه.
__ادې! بلا ده.
شېرمحمد چیغه کړه!
__چوپ!
هلک په بړستن کې ننوت.
ښځې څراغ ته ور پو کړل.
ښه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وویل:
__ادې! تږی یم.
څراغ ولګېد.
شېرمحمد په بیړه ور وکتل ، ښځې تکری په ویښتو ورکش کړ ، ولاړه شوه.
شېرمحمد کېناست ، وارخطا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاوبه زه ورته راوړم.

ولاړ شو ، د ښځې له لاسه يې څراغ ور واخيست ، له کوټې ووت.

تورپيکۍ پرته وه ، د څراغ ژېړه رڼا يې له خيرني بړستني په راوتلې سپين مخ لګېدله ، سترګې يې پټې وې.

شېرمحمد ګړی کوږ کړ ، پلاستيکي بدنۍ تر نيمايي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زره يې تر خولې راووت.

زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترګې يې رډې راختلې وې ، نجلۍ ته يې کتل...يودم يې له خولې ځګونه راووتل ، ړنګه شوه ، سر يې د وره له چوکاټ سره ولګېد.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، غبرګ لاسونه يې ترې تاو کړل. تورپيکۍ چيغه کړه ، کېناسته ، په بيره يې څادر ته لاس ور وغځاوه.

شېرمحمد زړه ښځه په غېږ کې واخيسته ، ورو يې وويل:

ــڅراغ درسره راواخله.

تورپيکۍ په حيرانۍ ورته کتل...

سړی له دالانه ووت. نجلۍ څراغ پسې واخيست.

شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېيسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتليو رډو سترګو يې په ګونځې ګونځې څادر کې پيچلې نجلۍ ته کتل...

د ښځې خرهاری شو ، چيغه يې کړه ، لاس يې په شدت له دېوال سره ولګېد.

شېرمحمد په بيړه تر دواړو متو ونيوله. وېې ويل:

ــپښې يې ټينګې ونيسه!

تورپيکۍ د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه يوه شېبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته.

تورپيکۍ په وارخطايي وويل:

ــپيريان يې دي؟

کوم ځواب يې وانهورېد.

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:

ــتندی يې وينې دی.

شېرمحمد څراغ ور نږدې کړ ، ورو يې وويل:

ــ صندوق وګوره ، يوه ټوټه پيدا که!

تورپيکۍ لرګين صندوق ته ور وښوېده ، دړه يې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ يې په څنګ ووهله ، هغې پر غولي لاس کېښود.

هلک په بيړه يوه ټوټه ور پورته کړه ، شېرمحمد ته يې ونيوله ، سړي په خشکه وويل:

ــدا خو پرتوګ دی.

تورپيکۍ په صندوق کې زړې جامې سره وتوشېلې ، يو لوی دسمال يې راواخيست ، د دسمال يوې څنډې ته غوټه ور لوېدلې وه ، خلاصه يې کړه ، څو چړمولې شلګون نوټونه لاندې ولوېدل. دسمال يې سړي ته ونيو ، له غولي يې نوټونه ور پورته کړل.

بازمحمد لاس ور وغځاوه ، نوټونه يې د نجلۍ له ګوتو ويستل ، په صندوق کې يې واچول.

سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته يې غوټه ور واچوله ، غلی کېناست.

تور پيکۍ وره ته نږدې ، خړ دېوال ته ولې ولګول ، هلک هم پر صندوق سر ايښی و ، نجلۍ ته يې په کرکه کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته ، هلک په ناستو وېده و ، نجلۍ غولي ته کتل ، سړي هم خپلې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
وخت ووت ، چرګانو نارې وهلې ، ملا اذان وکړ.
تورپیکۍ ورو ولاړه شوه ، لاسي بتۍ یې له غولي ورپورته کړه ، له کوټې ووته. .
پاو ووت ، د ښځې زګیروی شو ، سترګې یې رنې کړې ، شېرمحمد ته یې وکتل ، مخ یې دېوال ته ور وګرځاوه.
سړي وویل:
__ادې! ته سمه نه یې پوه شوې.
ښځې پزه پورته کش کړه ، غریو واخیسته.
د سړي شونډې وخوځېدې:
__زه به ټوله کیسه درته وکم.
ښځې په نیولي غږ وویل:
__دا مرداره دې له کومه کړه ؟
ویې ژړل ، دیوال ته ور نږدې شوه.
د شېرمحمد تندی تریو شو:
__خبره خو واوره!
ښځې ژړل...
سړی غلی و.
ښځې په ژړا کې وویل:
__ پزه دې را پرې کړه!
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
__تورپیکۍ نومیږي.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
__زار (زهر) دې تر خوله سه ، شرمیږي نه ، نوم یې هم اخلی.
سړي چیغه کړه:
__دا دهغه مړي خور ده ، ورور یې تربرونو ور وژلی ، دې هم ځان سیند ته واچاوه ، له اوبو مې راویسته ، بله چاره نه وه ، دا باید تر هراته ورسوم ، هلته یې خور اوسیږي. پوه شوې!!!
ښځې خپل سر ته لاس ور ووړ ، په نیولي غږ یې وویل:
__ د خلکو خولې به ښنګه بندې کړې ، ځوانه نجلۍ دې کورته راوستې ، کوم یوه ته به لووې (قسمونه) خورې چې راتښتولې دې نه ده.
شېرمحمد غولي ته کتل.
ښځې وویل:
__همدا اوس یې له کوره وباسه!
سړي چیغه کړه!
__چېرته لاړه شي!
__بلا مې ورپسې ، موږ خو یې ذمه نه ده اخیستې.
شېرمحمد وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــګوره ادې! له خدايه ډار په کاردی! اوس خو رڼا شوه ، نه یې له کوره ایستی شم او نه هم چېرته ورسره تلی شم ، نن ورځ به ورته وګورو ، که خدای کول ، سبا به یې د ملا تر اذان مخکې له کوره وباسم ، تر هراته به ورسره لاړ شم ، ثواب دی ، څوک خبرېږي ؟
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ــولې! له لوټې خو نه ده پیدا! پلارګنی لري ، ته یې بدي کولای شې ؟
ــهغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبرېږي.
ښځه ورور ورو سونګېدله...
بازمحمد وټوخل.
شېرمحمد وویل:
ــوه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!
هلک وارخطا سترګې ور واړولې.
شېرمحمد چوترې ته لاړ ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخې ښکارېده. سړي په یخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت.
ښه شېبه ووته ، د لمر ژېړې ، بېسبکه وړانګې د پردې پر پاسنۍ برخه لګېدلې. زړه ښځه هماغسې پرته وه ، سړی په بړستن کې ناست و ، هلک هم لرګین صندوق ته ولې لګولې ول ، غولې ته یې کتل...
د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپیکۍ ګلیمې دسترخوان هوار کړ ، پیالې وکړنګېدې ، سړي په بېړه له سره بړستن لیرې کړه ، پر دسترخوان څو پاستې ، پیالې او توره چایجوشه ایښې ول.
تورپیکۍ په رېږدېدلي غږ وویل:
ــبوره مې پیدا نه کړه!
ښځې ور وکتل ، چیغه یې کړه:
ــووزه بېشرمې نجلۍ ، په کور هم راکډه شوې!
تورپیکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته.
ښځې بېرته مخ دېوال ته ور وګرځاوه.
شېرمحمد ورو وویل:
ــبوره را واخله.
باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخیسته ، پر دسترخوان یې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست.
سړي پاستې ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، یو سوځېدلی ځای هم نه پکې لیدل کېده.
وخت ووت ، په دسترخوان درې پیالې ایښې وې ، یواځې په یوې کې د چایو شمه ښکارېدله.
شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لاړ. هرڅه منظم وو ، غابونه پرېمینځل شوي ول ، پلاستیکې فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و.
شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کېناست ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، پزه یې د تناره په اېرو توره وه ، ورو یې وویل:
ــلمر راوخوت ، نن تګ نه کیږي.
نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه.
شېرمحمد سوړ اسویلی ویست.
نجلۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

__تاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور يې هماغسې پرته وه.
سرې کېناست ، پیاله یې له چایو ډکه کړه ، ورو یې وویل:
__ادې! ضد مه کوه ، چای وخوره!
ښځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه یې وویل:
__لالا! ګلمير خبر دی.
د سړي زړه ولړزېد ، زړه ښځه په ځای کې کېناسته ، سترګې یې رډې راختلې وې.
شېرمحمد وويل:
__له کومه ؟
__ویل یې چې کوچیني ورور یې د شپې بولي کړې وې ، سهار یې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په سرای کې یې نجلۍ لیدلې وه.
زړې ښځې په غريو کې وويل:
__اوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وخوځېدې:
__ګلمير پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده ؟
شېرمحمد وويل:
__تا څه ځواب ورکړ ؟
__هيڅ! منډه مې راواخيسته.
زړه ښځه اوړده وغزېده ، سونګی یې شو ، برستن یې پر سر ور کش کړه.
دروازه وټکېده ، د شېرمحمد رنګ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سړی اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انګړ دروازه نیمکښه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بیا یې د کوټې خواته منډه راواخیسته ، ویې ویل:
__د ګلمير وړه خور ده ، وايي چې يو اورلګيت پور راکه!
د انګړ د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بيړه له ورسۍ ور وکتل ، وړه نجلۍ په انګړ کې ولاړه وه ، ببر ، سره نښتي ژير ويښته يې ول ، شاوخوايې سترګې اړولې.
سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر يې د باندې ويست ، زوروه چيغه يې تر خولې راووته:
__ووزه له کوره!
نجلۍ په بيړه مخ واړاوه ، منډه يې کړه ، تندی يې ددروازې له پلې سره ولګېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له انګړه ووته.
شېرمحمد په غوسه وويل:
__د سپي لور يې د جاسوسی له پاره راليږلې وه.
د ښځې ژړغونی غږ يې واورېد:
__خپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چيغه کړه!
__بس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
ښځې ژړل ، باز محمد لړزې اخيستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وويل:

ـــولي داسې راته ولاړ يې ، سره غرمه دې کړه ، بلا وهلی يې ، غوا له لوږې مړه شوه.

هلک په بېړه له کوټې ووت.

سړی په خپل ځای کېناست ، سر يې پر زنگنو ولګاوه.

ښځينه غږ يې واورېد:

ـــد بازمامد مورې!

زړه ښځه په بيړه کېناسته ، ټکری يې په سر سم کړ ، په منډه د باندې ووته.

شېرمحمد ورسی ته ورنږدې شو ، په انګړ کې چاغې ښځې د وړې نجلۍ لاس نيولی و.

د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې ښځې په ګيله من انداز ووېل:

ـــد خدای پار دی ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟

د شېرمحمد مور په خواره خوله ووېل:

ـــد ګل مير مورې! خدايکه يې لاس ور وړی وي.

چاغې ښځې د وړې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:

ـــوی تروري! دا نجلۍ خو دورواغ نه وايي ، تندي ته يې وګوره ، خومره پړسيدلی دی.

زړه ښځه ور مخته شوه ، نجلۍ يې پر تندي ښکل کړه.

چاغې ښځې يودم وخندل:

ـــهغه نجلۍ څوک ده ؟

زړې ښځې په بيړه ووېل:

ـــکومه نجلۍ ؟

ـــوی تروري! ځان ولې ناکاره اچوې ، په خپله مې له بامه وليده ، تکه سپينه ، نرۍ نجلۍ وه ، په چوتره کې يې پيالې پريوللې.

زړه ښځه وارخطا شوه:

ـــهغه ، هغه

شېرمحمد په منډه له کوټې ووت ، په چوتره کې ودرېد ، چيغه يې کړه!

ـــته يې څه کوې ؟

چاغی ښځې په خپل مخ ټکری ورکش کړ ، په وېرېدلي غږ يې ووېل:

ـــوی وروره! پوښتنه خو بد کار نه دی.

شېرمحمد چيغه کړه!

ـــپه تا پورې اړه نه لري ، ووځه له کوره!

ښځې وړه نجلۍ له لاسه ونيوله ، په منډه له دروازې ووته.

زړه ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته ، سر يې وځړېد ، يو دم يې وژړل.

شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ. تورپيکی د دالان په وره کې ولاړه وه ، ځان يې په ځادر کې پيچلی و ، وارخطا ښکارېده.

شېرمحمد د انګړ دروازې ته وکتل ، دوه تنکي ځوانان په کوڅه کې ولاړول ، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد تر چوترې کښته شو ، څوانانو منډه واخیسته ، سرې ورغی ، دروازه یې پورې کړه. نیغ کوټې ته لاړ ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته یې ګام واخیست ، زرې ښځې ورته وکتل ، یودم ولاړه شوه ، د سرې له ګوتو یې تور خیرن ټیکری ویست ، په غوسه یې وویل:

__دا زما ټیکری دی.

شېرمحمد یوه شېبه ولاړ و ، بیا د چوترې پر ژۍ کېناست ، ورو یې وویل:

__ادې! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی ؟

زرې ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

د سرې سر وځرېد:

__ته وو‌ایه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

ښځه غلې وه.

شېرمحمد سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:

تر دېرشو اوښتی یم ، خو تر اوسه یوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خندا هم ورغلي وې ، زما په پزه پورې یې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه یم ښکل کړی. ته وو‌ایه! کوم رنګ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

شېرمحمد غلی شو ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، ورو یې وویل:

دا نه چې زه زړه نه لرم ، خوک مې نه خوښېږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلای ، فکر رالوېږي چې ټوله دنیا راپورې خاندي ، ان په وړکتوب کې به مېږو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به یې بد راتلل ، لیرې به رانه ګرځېدې ، اوس هم په کلي کې یواځې ټوکو ته جوړ یم ، که په جومات کې د بدرنګۍ خبره رامینځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شمېرې ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله ؟ ته وو‌ایه! په یوه شپه کې بیا بل نارینه ورباندې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انګړ دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل یې!

سرې دروازه خلاصه کړه ، زړه یې ولړزېد ، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل ، زرې ښځې ته یې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لوړ غږ وویل:

__راځئ!

بوډا تر مخ و ، لکړه یې لګوله ، دوو نورو له عمره پخو سرو ټیټ سرونه نیولي ول.

بوډا چوترې ته ودرېد ، شېرمحمد تر ولیو ونیو ، سرې پر چوتره وخوت. په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__شېرمامده زویه ، دا ځای ښه دی ، پیتاوی لري.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راویستل ، بوډا لکړه دیوال ته ودروله ، بالښت ته کېناست ، دوو نورو کلیوالو مخامخ پلتۍ ووهلې.

شېرمحمد په ولاړو وویل:

__څه رنګه چای ، تور که شین ؟

بوډا وټوخل ، په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__همدا اوس له چایو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کېنه زویه! یو خو خبرې به سره وکو.

شېرمحمد پر هوار پلاستیکي فرش کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول.
بوډا وخندل ، په خندا کې ټوخي واخیست ، ورو یې وویل:
ـــپه جومات کې مې سبق (تلاوت) وایه چې غلام مامد راغی ، ویل یې چې کډې یې له بامه کومه نجلۍ لیدلې وه.
د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا په رېږدیدلي غږ وویل:
ـــزویه! دا رښتیا ده ؟
شېرمحمد ځمکې ته کتل...
مخامخ ناست ډنګر سړي وویل:
ـــد بازمیر زوی هم همدا خبره کوله ، ویل یې چې د انګړ له خلاصې دروازې یې کومه پېغله لیدلې وه. نښه یې دا چې خادر یې اغوستی و.
شېرمحمد په غوسه ور وکتل.
بوډا وویل:
ـــزویه! دا کوچینی کلی دی ، ټول خپل سره پراته یو ، یو بل پېژنو ، د یوبل کورونه را مالوم دي ، پردی سړی له لیرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي.؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
ـــدا د هغه مړي خور ده چې له کاریزه مو راویست.
د کلیوال سترګې رډې راوختې.
بوډا په بیړه وویل:
ـــنو دلته څه کوي ؟
ـــزه هلته ورغلی وم.
کلیوالو په حیرانۍ ورته کتل...
بوډا وویل:
ـــتا هلته څه کول ؟ کور دې یې له کومه پیدا کړ ؟
د شېرمحمد سر وځړېد:
ـــکیسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وایم چې تره یې د هغې ورور وژلی ، نجلۍ هم ځان سیند ته واچاوه ، له اوبو مې راویسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به یې رسوم ، هلته یې خور واده ده.
شېرمحمد غلی شو ، کلیوالو وازې خولې نیولې وې.
بوډا په تریو تندي وویل:
ـــښه دې نه دې کړي ، کلي ته دې بدې راوړه.
شېرمحمد غلی و.
یوه کلیوال وویل:
ـــاوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور ولیږو ، ورته وبه وایو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پټه درپسې راغلې وه.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــوژني يې.
هماغه سړي وويل:
ـــدا دهغوى کار دى. سپکه يې ور اړولې ، بايد چې ويې وژني.
شېرمحمد ځمکې ته کتل.
بوډا وويل:
ـــنظام الدين په حقه دى ، وره خبره نه ده ، ويني به تويې شي.
شېرمحمد غلى و.
بل کليوال وويل:
ـــارام کلى دى ، بدي مه ورته راوړه!
شېرمحمد په بيړه سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:
ـــبدي ته يې زه ولاړ يم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص ياست.
بوډا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په رېږديدلي غږ يې وويل:
ـــموږ غاړې دربانديې خلاصې کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو يوه خبره مې واوره ، دا خلک اخر خبرېږي ، بيا به اوبه له ورخه تېرې وي.
شېرمحمد غلى و.
کليوال له انګړه ووتل.
زړه ښځه راغله ، په چوتره کې کېناسته ، په چيغو چيغو يې وژړل.
شېرمحمد ځوړند سر ناست و.
تورپيکى له دالانه راووته ، ژړل يې ، کوټې ته لاړه.
باز محمد له اوبو ډک سطل غواته کېښود.، سړې ور وکتل ، ورو يې وويل:
ـــزما پتکى راواخله.
هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيغه کړه!
ـــلالا!
شېرمحمد په منډه ورغى ، نجلۍ پر ترلې بستره ناسته وه ، سترګې يې پټې وې ، د ښکارې ټوپک توره خوله يې ، خپلې سپينې زنې ته نيولې وه.
سړي پرې ور توپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوګي ونيوله.
شېرمحمد ورو نجلۍ ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده.
سړي په بيړه د هغې پرسر ګوتې وتپولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو ويښتو بوى ته.
زړه ښځه پر نجلۍ ور پرېوته ، پر اړخ يې راواړوله ، د هغې په تورو پيچلو ويښتو کې يې ګوتې ننه ايستې ، نجلۍ سترګې رڼې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيغو چيغو يې وژړل.
ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو.
انګړ ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې بېلچه وه. شېرمحمد له ورسۍ سر ور ويست ، ويې ويل:
ـــله بازمانده خطايي تک وشو.
يوه کليوال ور غږ کړ:
ـــ ځوک خو به ژوبل نه وي.
ـــنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه له انګړه ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لړزېده.
سړي وویل:
__د انګړ دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستیکي فرش ورو لوټو نیولی و. چت ته یې سترګې ور واړولې ، له تېوتې تړلې مسطح یوه لویشت سوری وه.
تورپیکۍ خپل تندی د ښځې پر ټټر ایښی و ، په چیغو چیغو یې ژړل....
ښه شېبه ووته ، نجلۍ په ژړا کې وویل:
__زه ځم.
تېول غلي ول.
تورپیکۍ ولاړه شوه ، خړ څادر یې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وویل:
__ته به هېچیرې هم نه ځې.
نجلۍ له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې یې مخې ته ودرېد ، ورو یې وویل:
__لېونتوب مه کوه.
څنګ ته یې وکتل ، چاغه ښځه د انګړ تر دېوال ور هاخوا ، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد ، نجلۍ تر مټ ونیوله ، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپیکۍ د دېوال کونج ته کېناسته ، سر یې وځړېد ، په چیغو چیغو یې وژړل...
سړی پر تړلې بستره کېناست ، د زړې ښځې په سترګو کې اوښکې راتولې وې.
تورپیکۍ په ژړا کې وویل:
__تاسو ته مې غم راووړ.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وویل:
__اوس په دې خبرو پسې مه ګرځه! سبا به ځو.
ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلۍ په لوخو اوړو تور ، خیرن ټکری ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۱)

سهار وختي و ، د ولسوالى په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته خړ دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غونډې لرګینې دروازې يې لرلې ، دروازې پورې وې ، يواځې يوځاى په چنګکونو پورې غوښن ورنونه راځړېدل ، څو ګامه ليرې څلور_ پينځه خيرن سپي پراته ول ، سرو ځړېدلو غوښو ته يې مرې سترګې نيولې وې.

شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و ، ليرې په يوه موټر پسې سپېرې دوړې روانې وې ، دوړې د بازار خواته راتلې ، شببه وروسته د سړي تر څنګ په خاورو لړلى سراچه موټر ودرېد. موټروان د څنګ ښېښه کښته کړه ، ورو يې وويل:

_ښار ته ځې ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سيټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول.

شېرمحمد وويل:

_له ما سره سياه سره ده.

_موټروان وخندل:

_وروره! د مخې په سيټ کې دوه تنه کېنوو.

_نه! ځاى تنګ دى.

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، يوه يې وويل:

_موږ به مخته لاړ شو.

شېرمحمد شاته وکتل ، توريپکىځړ دېوال ته ناسته وه ، په تور خيرن ټکرى کې يې ځان تاو کړې و ، پلاستيکي چوټې (څپلکې) يې په پښو وې.

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلى راغله ، لومړى شېرمحمد موټر ته ننوت ، بيا نجلۍ کېناسته.

موټر يو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلى په دروازې پورې نښتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخوړ ، ورون به يې د سړي له ورانه سره ولګېد.

موټر پاخه سړک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مينځ څلور ګوتې فاصله وه.

له نيم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل. نبغ زرګرى ته لاړل او د سرو زرو يو بنګړى يې خرڅ کړ.

د کندهار تر اډې يې پلى مزل وکړ ، په اډه کې لوى_ واړه موټر ولاړ وو ، خلک يوې بلې خواته ګرځېدل ، يوه موټروان چيغې وهلې.

_کندار ، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو. له موټروانه يې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقيما موټر نه ځي ، دوى دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېژي.

موټروان ناري کړې!

_کندار ، کندار....

يو چا وتوخل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بوډا سترګه ورته ټينګه کړه. دى ورغى ، بوډا وويل:

_پيسې دې ډېرې دي ؟

شېرمحمد په حيرانى ورته کتل.

سرې پياله له چايو ور ډکه کړه ، د لاس ګرى ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاوو بجو ته له کابله بسونه رارسيږي ، سيده هرات ته ځي ، هم يې کرايه کمه ده او هم يې سيټونه هوسا دي.
بوډا په پلاستيکي خيرن غاب کې د ابښي ډوډۍ ښنده ور پرې کړه ، ورو يې وويل:
ــزه هم هرات ته ځم. سره ملګري به يو.
شېرمحمد نجلۍ ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.
شېرمحمد وويل:
ــوږې يې ؟
کوم ځواب يې وانه وريد.
سرې سر هسک کړ ، تورپيکی د لرګين تخت تر ښنګ تورو بوږناکه اوبو ته کتل.
شېرمحمد وويل:
ــوخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.
نجلۍ ټکان وخوړ:
ــڅه ؟
ــله بيګا راهيسې مو څه نه دي خوړلي ، چای به راوغواړو.
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شېرمحمد يوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لوړ غږ يې وويل:
ــکباب ، قابلي ، کړايي ، څه شی درته راوړم ؟
سرې چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.
هلک له هماغه ځايه ناره کړه!
ــدوه چايه!
شېرمحمد د تخت په ښنده کې د لرګي ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا يې پرې ولګوله ، تر ښنګ يې تورپيکۍ ته وکتل ، يوه خوا غاړه يې ښکاريدله ، غوږ يې سور و ، د غوږ د پاسنۍ برخې د پيچلو ويښتو څوکې يې سوځېدلې وې.
شېرمحمد مخ واړاوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ يو ځوان ناست و ، تر غاړې يې برګ دسمال تاو و ، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.
شېرمحمد ، تورپيکۍ ته وکتل ، ورو يې وويل:
ــټکرۍ دې سم که!
نجلۍ په بيړه غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته يې شنې سترګې ور واړولې ، غلې کېناسته.
هلک پر غولي دوه واړه ګيلاسونه کېښودل ، بيا يې په منده غبرګې چاينکې او په پلاستيکي غاب کې وچه ډوډۍ راوړه.
شېرمحمد دواړه ګيلاسونه له چايو ډک کړل ، ويې ويل:
ــد خدای فضل دربانديې وشو. مړه وې.
نجلۍ ګېلاس له ځمکې ور پورته کړ ، شونډې يې وخوځېدې:
ــتاته مې بدې پرېښوده.
شېرمحمد وخندل:
ــبدې ته پلمه نه پيداکيږي ، ما خو نه يې راتښتولې ، زه خو دې يواځې تر هراته رسوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورپيکۍ سر وځړېد.
د يوه هلک ږغ يې واورېد:
__ژاولې اخلې ؟
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنګر هلک په لاس کې ژاولې نيولې وې.
شېرمحمد وويل:
__ژاولې درته واخلم.
تورپيکۍ سر پورته کړ ، نرۍ موسکا يې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته يې سر وځړېد:
شېرمحمد وخندل:
__احسان نه درباندې اچوم ، خپلې پيسې دې دي.
تورپيکۍ څه ونه ويل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوټ ونيو ، يو پاکټ ژاولې يې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ يې په موټ کې ټينګ ونيو.
شېرمحمد وويل:
__د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی ؟
تورپيکۍ ورته وکتل:
__نه پوهېږم.
سړي په حيرانۍ وويل:
__نوله کومه به يې پيدا کو ؟
نجلۍ وويل:
__تېرکال مې خور راغلې وه ، ويل يې چې کور ته نږدې يې څو هسک منارونه دي.
د بوډا غږ يې واورېد:
__ها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له ليرې ښکاري.
شېرمحمد ور وکتل ، بوډا په وړه کتابچه کې څه ليکل.
تورپيکۍ په ټيټ غږ وويل:
__ته هرات ته تللی يې ؟
__نه.
دواړه غلي شول.
بوډا په بيړه بوټونه په پښو کړل ، په زوټه (زوره) يې وويل:
__بس راغی.
شېرمحمد د هوټل شاګرد ته پيسې ورکړې ، دواړه له تخته کښته شول. بس پر پاخه سړک ولاړ و. درې سره ور وختل ، موټر ډک و ، يواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتني سيټ ته ځانونه ور ورسول ، تورپيکۍ ښيښې ته ور وښوېده ، بيا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بوډا ځای ونيو.
 بس يوه شېبه ولاړ و ، وروسته يې حرکت وکړ.
شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنګ دهلېز غوندې و ، دواړو غاړو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل ، له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شنې چادرۍ او رنګه ټکري هم ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توریپیکۍ تر ښېښې د باندې کتل ، بس لمر لوېدو خواته ګړندی روان و ، خړ کورونه ، شنه باغونه ، سپېرې پخخې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل...
وروسته سپېره دښته راغله ، کله کله به د اوښانو کتار تېر شو ، کوچیانې به چابکې ورسره روانې وې ، د ګنو کمیسونو ګردې لمنې به یې خوځېدلې.
یو ساعت وروسته ، موټر په یوه خړ بازار کې ودرېد ، کلینر په لوړ غږ وویل چې د بس د ماشین د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي.
خو تنه له څوکیو پورته شول ، شېرمحمد توریپیکۍ ته سترګې ور واړولې ، ورو یې وویل:
__ځو ؟
دواړه له موټره کښته شول. یو کوچینی بازار و ، دواړو غاړو ته یې خړ دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسایکل غرهاری شو.
شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، خو مالټې یې په پلاستیکي خلطه کې واچولې ، راغی ، دواړه د یوه پلچک پر راوتلي هوار سیمیټ کېناستل. سرې یوه مالټه سپینه کړه. توریپیکۍ ته یې وکتل ، د سپینې بښکې غوندې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه. هغې مخامخ اوږد غځېدلي غره ته کتل.
شېرمحمد وویل:
__دا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده. غر ناور نومیږي. څوکې یې کال دوولس میاشتې سپینې وي.
له دې سره یې نجلۍ ته د مالټو کځوړه ونیوله. توریپیکۍ یوه مالټه ور واخیسته.
شېرمحمد وویل:
__په قره باغ کې کارېزونه ډېر دي. زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی یم. له ډېرو کارېزونو مې ختې را اېستلې دي.
توریپیکۍ ته یې وکتل ، هغې مالټه خوړه. موټروان هارنونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۲)

هوټلي وويل:
__يواځې يوه تشه کوټه لرو ، يوولس سوه اوغانۍ کرايه دربانديې راځي.
شېرمحمد ، نجلۍ ته وکتل ، هغه غلې ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ايښي لوی تلويزيون ته يې وچې سترګې نيولې وې. د تلويزيون پر پرده ځو نجونې ځرخېدلې...
هوټلي وويل:
__څه وايې ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
__څه ؟
__کوټه نيسې ؟
__هو صيب!
هوټلي د ميز له سره قلم ور واخيست. ورو يې وويل:
__نوم دې ؟
شېرمحمد
__ولد ؟
__څه
__د پلار نوم ؟
__ګل محمد
__دا نجلۍ څه نوميږې ؟
د شېرمحمد تندې ګونځې پيدا کړې:
__څه يې کوې ؟
هوټلي وخندل:
__موږ بايد د هر مسافر نوم او ادرس وليکو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايي چې د امنيت له پاره ښه دي.
شېرمحمد وويل:
__تورپيکۍ.
د پلار نوم ؟
__نه پوهيږم.
هوټلي په حيرانۍ ورته وکتل.
شېرمحمد وويل:
__د ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لرئ؟
د هوټلي حيراني ډېره شوه ، ويې پوښتل:
__دا نجلۍ دې څه ده ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
__هيڅ ، نه ، نه ، ښځه.
تورپيکۍ په بيړه مخ ور واړاوه ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې يې بغور (اننګي) سره ول ، سر يې وځړېد.
هوټلي د مېز پر سر د ايښي تليفون ګوشۍ ورپورته کړه. ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــلاندې راشه!
شېرمحمد او نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل...
لنډ وخت ووت ، په توره دریشۍ کې له ونې ټیټ سړی پر زینو راکښته شو ، هوټلي د هغه غوږ ته خوله ور
نږدې کړه ، نوي راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل ، ورو یې وویل:
ــتذکره لرې ؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل...
سړي بله پوښتنه وکړه:
ــدا نجلۍ دې څه کیږي ؟
د شېرمحمد سترګې رډې راوختې ، تورپیکۍ یې تر مټ ونیوله ، دواړه د لویې ښېښه یي دروازې خواته روان
شول.
سړي پسې غږ کړ!
ــهی! چېرې ځې ؟
شېرمحمد مخ ور وانه ړاوه ، ده هماغسې د تورپیکۍ مټ ټینګ نیولی و ، دواړه د کتار څوکیو تر مخې تېر
شول.
هماغه سړي چیغه کړه!
ــودرېږه! نجلۍ دې راتښتولې ده!
شېرمحمد پښو ته زور ورکړ ، تورپیکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خیرن ټکري پیڅکه یې د یوه مېز پر سر تېره
شوه ، نمکدانۍ ورغړېده ، لاندې پر سپینو کاشیو ولګېده ، مالګه باد باد شوه.
دواړه تر ښېښه یي دروازې ووتل ، مخامخ یې پر عمومي سړک منډه ور واخیسته ، د یوه موټر له ټایرونو
کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د ځنګ ښېښه ټیټه شوه ، یوه ځوان سر راویست ، په خشکه یې وویل:
ــهی ، لوده ، دهاتي.
شېرمحمد ور ونه کتل ، یواځې ارته سږمې یې د سوځېدلې ربړ له بویه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل.
په پیاده رو کې یې منډه کړه ، شېرمحمد په بیړه شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د ګروپونو ژېړې او
سپینې رڼا وې ښکارېدلې ، لیرې د هوټل تر مخ په سپینه رڼا کې د تورې دریشۍ والا ولاړ و ، یو لاس یې غوږ
ته نیولی و ، بل لاس یې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په مبایل خبرې کوي.
شېرمحمد یوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلۍ وارخطا وه ، په سړي پسې یې ګړندي ګامونه اخیستل....
دواړو د کوڅې تر پایه په یوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سړک په مخه ورغی ، سړي د نجلۍ مټ پرېښود ، لنډ
راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا یې پر سترګو ولګېده ، ګامونه یې ورو کړل ، یو کوچینی موټر ، په چټکۍ تر څنګ
تېر شو.
شېرمحمد سره ساه واخیسته ، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتیا وه ، دوی یواځې د خپلو
بوټونو او څپلکو د تلیو ټکا اورېدله ، کله کله به له لیرې د یوه موټر ژېړه رڼا د ترلو دوکانونو پر سپینو اهن
چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.
ځای ځا ی به درې ، څلور منزله تامیرونه په مخه ورغلل ،په ځینو کې به د ګروپونو ژېړې او سپینې رڼاوې
ښکارېدلې.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته تورپیکۍ ودرېده ، په نیولې غږ یې وویل:
ــچېرې ځو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شېرمحمد سر وخړېد.
نجلۍ تر پاخه لښتي ټوپ کړ ، د دوکان پر سیمیټي زینه کېناسته.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا ور مخته شو ، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و ، تورو ویښتو یې د ګروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.
شېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست ، ورو یې وویل:
__زه نه وم ملامت ، هوټلي شکي شو ، له مجبورۍ مې د(ښځې) نوم واخیست.
تورپیکۍ په غریو کې وویل:
__کاشکې له هغه سپین ږیري سره تللي وای ، څومره ټینګ شو ، ویل یې چې خپل کور یې دی. اوس به په دې نیمه شپه کې څه کوو ؟
شېرمحمد غلی و.
له مخامخ کوڅې څو کوڅه ډب سپي راووتل ، مخکینی سپی ودرېد ، نورو سپیو هم پښه ونیوله ، یوه شېبه یې په پیاده رو کې ناستو بنیادمانو ته وکتل ، بیا د یوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپیو حرکت وکړ ، د سړک په مینځ کې مخ کښته لیکه روان شول ، سرونه یې ځړېدلې وو.
یو موټر ښویه تېر شو ، څو یودم یې بریک ونیو ، بېرته په شا راغی ، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل ، دوی یوه شېبه پر سیمیټي زینه دوو ناستو کسانوته وکتل ، یودم یې وخندل ، د موټر ټایرونه ځای پر ځای تاو شول ، له سلنسر څخه غوټه تور لوګی راووت.
بېرته چوپه چوپتیا شوه. یواځې د تورپیکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ ، د نجلۍ پر اوږو یې واچاوه. تورپیکۍ پورته وکتل ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې یې شنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته یې سر ټیټ شو.
شېرمحمد وویل:
__شپه دلته نه شو تېرولی ، ساړه دي. باید یو ځای پیدا کو.
نجلۍ ولاړه شوه ، دواړو په پیاده رو کې حرکت وکړ ، مخکې لاړل ، لیرې ، د دوکانونو په مینځ کې ژېړه لویه ښیښه ښکارېدله ، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ ګروپ راځوړند و ، ژېړه رڼا ، لاندې پر تور سړک پرته وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، پر خوله شوې ښیښه یې لاس تېر کړ ، خوله د مینځ له خوا وه ، نه پاکېده ، تندی یې پر ښیښه ولګاوه ، د اوبو څاڅکی ورغړېد. په رڼه لېکه کې پر هواره قالینچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې ،. ور هاخوا د لرګي کوچینی صندوق خلاصه خوله پروت و.
یو ټیټ خوبولی ږغ یې واورېد:
__نان نیست.
شېرمحمد ښیښې ته نوک ونیو ، ورو یې وټکوله.
دا ځل له دننه پر ښیښه یو لاس تېر شو ، په پاک شوي ځای کې ډنګره پکه ککرۍ ، ورې چوخنې سترګې او سپینه اوږده ږیره ښکاره شول. .
بوډا خپلې سترګې وموښلې ، په غوسه یې وویل:
__ګپه نمیفامي ، نان نیست!
یودم غلی شو ، په خړ څادر کې پیچلې نجلۍ ته یې وکتل.
بوډا لویه ښیښه کش کړه ، د شېرمحمد او تورپیکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا وويل:

ــمسافر استين ؟

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

بوډا ولاړ شو ،. د ځنګ دروازه يې خلاصه کړه ، ورو يې وويل:

ــبياين ، هوا سرد است.

دواړه نانوايي ته ور ننوتل.

بوډا په بيړه زړه بړستنه تر کونجه ونيوله ، توشکه يې ور واخيسته ، د تناره تر څنګ يې ويړه کړه ، ورو يې وويل:

ــبشينين.

دوی کېناستل.

بوډا د بالښت تر څنګ ايښې خولۍ ور پورته کړه ، پر سر يې کېښوده ، و يې ويل:

ــاز کجا آمدين ؟

کوم ځواب يې وانه ورېد.

ويې خندل:

ــپشتون استي ؟

شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.

ــهو.

بوډا هماغسې په خندا کې وويل:

ــفارسي ميفامي ؟

ځواب يې وانه ورېد.

ــد کوم وطنه راغلې يې ؟

ــله غزني.

د بوډا خندا زور ونيو ، په خوند يې وويل:

ــشه ، شه ، شه ، د زيارتونو وطن راغلی يې.

يو دم يې خپل ښی لاس د سلامۍ په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.

ــسلام ، سلام ، زيارتونو ته سلام.

لاس يې کښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو يې وويل:

ــمسافر خانه ته چرا نه يې تلی ؟

شېرمحمد وويل:

ــپيدا مو نه کړه ، نابلده يو.

تورپيکی ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځرېد.

بوډا وخندل:

ــډوډی مو خوړلې دئ ؟

ــنه!

ــنن له غزني راغلی يې ؟

شېرمحمد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــهو ، سهار لمانځه مال له کوره راووتو ، ټوله ورځ مو مزل وکړ ، هرات ته د شپې په دولسو راورسېدو.
بوډا مخامخ پر دېوال را ځړېدلې ځيرن ساعت ته وکتل ، پاو باندې يوه بجه وه. ورو ولاړ شو ، څنګ ته اېښې تر موز يې راواخيست ، خيرنو پيالو ته يې لاس ور وغځاوه ، دواړه پيالې يې له چايو ډکې کړې ، دوې ، درې وچې سرې ډوډۍ يې پر اخبار کېښودې. ورو يې وويل:
ــبخور!
شېرمحمد وچې ډوډۍ ته لاس ور ټيټ کړ.
تورپيکی ورو وويل:
ــورته ووايه ، آغا نه پېژني ؟
شېرمحمد ور وکتل ، د نجلۍ په سپينو بغورو کې سرخي ښکارېده.
شېرمحمد وخندل:
ــاصلي نوم يې څه دی ؟
ــمامد حنيف ، انجنير دی!
بوډا وخندل:
ــپه څوک پسې ګرځې ؟
شېرمحمد وويل:
ــخور يې ورته ناسته ده ، نا بلده يو ، درک يې نه شو مالومولی.
د بوډا خندا زور ونيو.
ــهرات لوی شار است ، اګه ادرس نه وي درسره ، نه شې پيدا کولای.
تورپيکۍ يې په خبرو کې ور ولوېده:
ــد کور تر څنګ يې هسک منارونه دي.
بوډا هماغسې په خندا کې وويل:
ــهلته خو زياد کورونه وجود شته. خير ،منارونه پيدا کول اسان است ، هر ټکسي وان ته ووايې ، رسوي . دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټکا اورېدل کېدله ، کله کله به د چايو د سورولو (څښلو) غږ هم پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۳)

شېرمحمد جټکه وخوړه ، د لاوډ سپيکر تېز غږ يې په غوږو ننوت ، اذان و. شاوخوا يې وکتل ، تورپيکۍ تناره ته نږدې پرته وه ، خړ څادر پرې هوار و. بودا هم له ډک تشت لندو ورو ښخه کوچينۍ ډغالې (پېړې) ببلولې.

شېرمحمد کېناست ، لونګۍ يې تر سر تاو کړه.

د بودا خوبولی غږ يې واورېد:

__خوب وکړ ؟

شېرمحمد سترګې وموښکلې:

__هو

بودا وويل:

__اوس شاګردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاړه شي.

شېرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښيښه يې لاس تېر کړ ، د باندې لا تياره وه. ورو يې وويل:

__تورپيکۍ !

نجلۍ ويده وه.

سرې خپل غږ په زوته کړ!

__تورپيکۍ !

څادر وښورېد.

شېرمحمد وويل:

__سهار دی ، ځو به ، نانوايي ته خلک راځي.

نجلۍ کېناسته ، ټکری يې پر سر سم کړ.

بودا وويل:

__ټکسي موتروان منارونه مالوم دي.

شېرمحمد بودا ته لاس ورکړ او له نجلۍ سره يو ځای له نانوايي ووت. د باندې تياره وه ، پورته ستوري ځلېدل ، سوړ باد چلېده.

دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتيا وه ، کله کله به د جارو کرښنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل ، څلور لارې په مخه ورغله ، يوه تن يوه اوږ ده جارو سړک ته نيولی وه ، خاورې يې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه يې نارنجي رنګ ارت جمپر اغوستی و ، هماغسې يې سړک جارو کاوه.

شېرمحمد ورو وويل:

__منارونو ته کومه لاره تللې ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس يې لوېديځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول ، په مينځ کې يې تر يوه ځايه بې پاڼې بوټې او لغړ نيالګی ښکارېدل.

ور هاخوا د ګروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دې ښکاره شي.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، ختيځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د پورته کېدو کرښنده اوازونه پورته شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ځای له يوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځيني په پټو ګانو کې پټ ول ، نورو يې د خپلو جمپرونو او کورتيو په جيبونو کې لاسونه ننه ايستي وو. ټول ځوړند سرونه تېر شول.

شېرمحمد پښه ونيوله ، تورپيکۍ ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

__جومات دی ، زه به خدای ياد کم.

نجلۍ د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد خو ګامه واخيستل ، کړپ شو ، شاته يې وکتل ، تورپيکۍ ته نږدې ، يوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.

بېرته ورغی. تورپيکۍ ته يې اشاره وکړه ، دواړه د سړک پر ژۍ روان شول.

د يوه موټر غږ يې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپين رنګ يې درلود. لاس يې ورته وخوځاوه. موټر بريک ونيو ، پاو ورسته د هسکو مانرونو تر څنګ کښته شول.

منارونه تر غاړې پورته ژېربخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سيورې کې پراته ول ، پر پراخ پاخه سړک يو يو موټر تېرېده.

ځيني خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو يې سپين تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد يوه دوکان ته ور وګرځېد ، له دوکانداره يې د انجنير محمد حنيف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بيا يې پر بايسکل سپور ځوان ودراوه ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ.

ورو سته له تورپيکۍ سره يو ځای تر پاخه سړک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، يوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه.

دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به يې ، خو يوه ته هم د انجنير حنيف کور نه و مالوم.

د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وږي ول ، تودې ډوډۍ يې راواخيستې ، په کوڅه کې د يوه بند دوکان مخې ته د لرګي پر تخت کېناستل.

غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه ډوډۍ يې خوړه.

شېرمحمد نجلۍ ته وکتل ، پزه او بغور يې سره ول ، ورو يې وويل:

__يخني دې کيږي ؟

تورپيکۍ د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته يې له ډوډۍ څخه وړه ګوله ور بېله کړه.

نږدې ناره شوه!

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

دواړو ور وکتل ، يو بوډا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زړو اوسپنو او شلېدلو پلاستيکي چوټو (څپلکو) ډکه وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، له بوډا يې د انجنير حنيف د کور پوښتنه و کړه. بوډا دريېمې دروازې ته ګوته ونيوله.

تورپيکۍ په چټکۍ ور مخته شوه. په بيړه يې وويل:

__د غزني دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.

بوډا وخندل:

__ها ! پشتون است.

تورپيکۍ په لاس کې نيولې ډوډۍ پر اوسپنو کېښوده. منډه يې واخيسته.

شېرمحمد پسې وکتل. د نجلۍ ټکرى په غاړه کې پروت و ، تور پيچلې ويښته يې پورته پورته غورځېدل..

کړپ شو ، په لرګيني دروازه ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا ناره کړه.

ــنان خشک ، اهن های کهنه... دارین ، میخریم!

کراچۍ حرکت وکړ ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه ، توده ډوډۍ يې ورپورته کړه ، خپله برخه يې پر اوسپنو کېښوده.

يوه شېبه ودرېد ، لينګي يې لړزېدل ، زړه يې سستي ورکوله ، د ورکې احساس ور لوېدلی و.

تخت ته ورغی ، څادر يې ورپورته کړ ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې ، دروازې ته يې وکتل ، ځنځير لا تاال خوړ.

يو دم تيرې چيغې شوې ، دوراه په تېزۍ خلاصه شوه ، توريپکۍ په منډه کوټې ته راووته.

په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنګر نارينه.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، ښځه په غوسه وه ، له خولې يې لاړې بادېدلې ، په خشکه يې وويل:

ــد غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځې.

توريپکۍ ، ټيټ سر ، غلې ولاړه وه ، له خيرن تور ټيکري نه راوتلي سپين لاسونه يې لړزېدل.

شېرمحمدپه وارخطايي وويل:

ــپام ، پام يې نه و ، دې وېل چې د خور کور يې دی.

ډنګر سړی په خبره کې ور ولوېد:

ــچوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای ؟

دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکاټ سره ولګېده.

توريپکۍ وارخطا وه ، ټکری او لمن يې لړزېدل.

شېرمحمد وويل:

ــراځه!

نجلۍ ځوړند سر پسې روانه شوه. دوی د کوټې تر پايه پټه خوله ول.

شېرمحمد وويل:

ــخوا مه بدوه.

ځواب يې وانه ورېد.

شاته يې وکتل ، توريپکۍ ځوړند سر ولاړه وه.

شېرمحمد ورغی ، نجلۍ ژړل....

سړي وويل:

ــزړه دې مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پيدا کوم.

توريپکۍ شنې سترګې ور واړولې ، بغور يې لانده ول.

شېرمحمد وخندل:

ــزړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې يې.

د نجلۍ سر وخړېد.

شېرمحمد وويل:

ــهه! واخله.

توريپکۍ ور وکتل. سړي توده ډوډۍ ورته نيولې وه.

نجلۍ په غريو کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ زړه ته مې نه کیږي.
د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلۍ ډوډۍ ور واخیسته.
ورو یې وویل:
ــزما له لاسه سپک شوې.
شېرمحمد وخندل:
ــ دا خبرې راځي.
حرکت یې وکړ ، څو ګامه یې واخیستل ، غوږ یې ونیو ، د سړک پر وړو تیږو د چوټو د لګېدو اوازونه ورپسې ول.
دوی تر یوولسو بجو په کوڅو کې وګرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر یو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.
دواړه په ټکسي کې کېناستل ، شل دقیقې وروسته په نوي ښار کې ول.
ښکلې سیمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې یې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځینو کورونو مخې ته د لرګي غرفې ښکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.
شېرمحمد یوې غرفې ته ور وګرځېد ، د انجنیر حنیف پوښتنه یې وکړه ، منفي ځواب یې واورېد.
بلې کوڅې ته لاړل ، له یوه ښکلي درې پوړیزې ودانۍ د تورو ښېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه ، مخکینۍ ښېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنیر حنیف نوم واخیست ، ویې ویل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.
دوی د غرمې تر یوې بجې سرګردانه ول ، څو کوڅې یې وکتې ، نتیجه یې مالومه نه شوه.
دواړه ستړي ستومانه یوه پوخ دېوال ته کېناستل ، یو وسلوال راغی ، له هغه ځایه یې ولاړ کړل.
په بله کوڅه کې ډله نجوني په مخه ورغلې ، ټولې یو رنګ ښکارېدلې ، تورې جامې یې په تن وې ، پر ویښتو یې سپین لنډ ټکري پراته ول. له هرې یوې سره بکس ښکارېده.
تورپیکۍ په بیړه له یوې نجلۍ وپوښتل:
ــمامد حنیف پیژنې ؟ انجنیر دی.
نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.
نورې نجوني په مخه ورغلې ، هماغسې جامې یې اغوستې وې ، خبرې یې کولې ، خندل یې...
دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجوني ډېرې شوې ، ټولې د یوه دوه منزله لوی تامیر له عمومي دروازې راوتلې.
مختلفې ونې یې درلودې ، وړې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو یو رنګه جامې اغوستې وې.
تورپیکۍ سپین دیوال ته ولې ولګول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو یې وویل:
ــمکتبی دي.
تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست:
ــزما د خور لور هم مکتب ته ځي.
غلې شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلۍ ته په ځیر ځیر کتل....
مخامخ دوه له عمره پاخه نارینه را روان ول.
شېرمحمد وویل:
ــزه به د انجنیر حنیف پوښته وکم.
ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورپیکۍ غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجونې ورته ودرېدې.
تورپیکۍ مخ ور واړاوه ، یوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکارېده ، وویل:
ــڅوک غواړې ؟
تورپیکۍ په بېړه ځواب ورکړ ؛
ــانجنیر حنیف پیژنې ؟ دلته په یوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزنې دی.
نجونو یوبل ته وکتل...
تورپیکۍ وویل:
ــخور مې ورته ناسته ده.
له ونې لوړې نجلۍ د (نه) ځواب ورکړ.
دوهمې نجلۍ چې مخ یې د نوې ځوانۍ په دانو ډک وو ، وویل:
ــویښته دې تونې کړېدې ؟
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل....
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
ــکلیوال خلک تونې نه پیژنې ، ویښته یې خدایې همداسې ښکلې او زیړه دي.
درېیمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده:
ــدا طبیعي ښایست لري ، ته ورته وګوره ، تکې شنې سترګې یې دي ، نری پزه او وږه خوله. ما په تلویزیون کې کټ مټ ددې په څېر نجلۍ لیدلې ده ، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه.
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل...
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
ــبس! یواځې تود حمام او پاکې جامې غواړي ، خدایکه یې په ټول هرات کې جوړه پیدا کې.
نارینه دروند غږ یې واورېد:
ــنه یې پیژانده.
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.
خندا په ستونو کې راټوله شوه ، وړې نجلۍ پخ وهل ، په زوټه یې وخندل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکري ونیول.
تورپیکۍ په بېړه ولاړه شوه ، شنې ، غټې سترګې یې رډې راوختې ، په غوسه یې وویل:
ــولې خاندئ ؟ خپلو مخونو ته مو نه دي کتلي ، تر تاسې خو اوس هم ښایسته دی.
ټېټه شوه ، وږه ډبره په ګوتو ورغله ، نجونو منډه کړه.
شاوخوا یې وکتل ، څو نجونې ولاړې وې ، په حیرانۍ یې ورته کتل...
شېرمحمد ته یې سترګې ور واړولې ، ځمکې ته یې کتل ، حرکت یې نه درلود.
د تورپیکۍ شونډې وخوځېدې:
ــد سپي لورانو.
یودم یې سرې تر لاس ونیو ، په زوټه یې وویل:
ــځه! له دې ځایه ځو.
حرکت یې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غونډې پسې روان و.
تورپیکۍ له ځان سره ډونګېدله....

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم ودرېده ، لاس ته يې وکتل ، ګوتې يې سستې شوې. سر يې وځړېد.
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپينو غومبرو تېره سيوري جوړ کړي ول.
د سرې ورېې سترګې له اوښکو ډکې شوې ، ورو يې وويل:
__خو زه له دې خبرو سره عادت يم.
تورپيکۍ نيغ ورته وکتل ، شنې ، زيړې سترګې يې له غوسې ډکې وې ، په خشکه يې وويل:
__خپلو ځانونو ته يې پام نه و ، سمې شيشکې وې.
شېرمحمد وخندل:
__راځه ، نورې کوڅې لا پاتې دي.
روان شو ، مخکې لاړ ، تر خنګ يې وکتل ، تورپيکۍ په ټيټ سر ګامونه پسې اخيستل ، له خړ ټکرې راوتليو پېچلو ويښتو يې لمر ته سره بخونه رڼا کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(١٤)

يوه تنکۍ ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه، په کيلي بند کې ټومبلې لويه کيلې يې د خيرن ميز پر سر کېښوده، بخپله له کوټې ووت.

تورپيکۍ د وره له ليخکي پښه واړوله، کوټه وړه وه، پر سره خيرن فرش يو دوه نفره کټ ايښی و. پر توشکه کاټ شوي کمپله ښکارېدله.

شېرمحمد ورغی، په کوټه کې بله وړه دروازه يې ټيله کړه، تشناب و، په يوه زاړه کوچيني سطل کې اوبه ښکارېدلې، د اوبو پر سر سره ډولچه ګرځېدله...

ور يې پورې کړ، تورپيکۍ ته يې وکتل، پر کټ ځوړند سر ناسته وه.

شېرمحمد وويل:

__بله چاره نه وه.

کوم غبر يې وانه ورېد.

شېرمحمد لويې اورسۍ ته ودرېد، لاندې ګڼه ګونه وه، خلک يوې بلې خوا ته روان ول، پر پراخ پاخه سړک د روانو موټرو اوږدې ليکې ښکارېدلې. پرته له دې چې تورپيکۍ ته وګورې، ويې ويل:

__دا ځای لا ښه دی، نه يې تذکره غوښته او نه يې هم د پلار، نيکه پوښتنه کوله.

نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه.

د سرې شونډې وخوځېدې:

__زه د باندې ځم، ماښام دی، ورځ مو په لوږې تېره کړه، د خوړو له پاره بايد يو څه راوړم.

تورپيکۍ په بيړه ورته وکتل.

شېرمحمد وويل:

__دروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم.

کيلي يې ور واخيسته، په وره کې يې نوک ونيو، ورو يې وويل:

__په ما باور ولره.

د باندې ووت، يو ځل يې بيا مساپرخانې ته وکتل، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په نبنه کړ.

په پياده رو کې مخکې لاړ، اذان يې واورېد، جومات و، ور وګرځېد، د ماښام فرض يې په ملا پسې ادا کړل.

يوه لحظه کېناست، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنګېدل، تلاوت يې کاوه.

سړک ته ووت، ګروپونه بل ول، غوړ بوی يې په سپږمو ننوت، چپلي کباب پخېده، ورغی، دوه خوراکه يې په اخبار کې ورته تاو کړل.

درې پاوه وروسته چې يې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجي (کيلي) تاوه کړه ، ګروپ بل و، تورپيکۍ ورسۍ ته نږدې ناسته وه.

نجلۍ د وره له کړپ سره په بيړه ولاړه شوه، دوه ګامه مخکې راغله، په غريو کې يې وويل:

__څه شوي؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل، د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې وې، وارخطا ښکارېده.

شېرمحمد وويل:

__څه خبره ده؟

د تورپيکۍ سر وځړېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاندېښنه مې شوه.
د شېرمحمد پښې مړې شوې ، پر تندي يې نرۍ خوله راغله ، لاړ او پر کټ کېناست.
باور يې نه راته ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه څومره خوږه وه ، ډېره خوږه ، له خونده ډکه.
ده په دې شنو سترګو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې سترګې دده له پاره له اوښکو ډکې وې. د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ په مينه نه و ورته کتلي ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه وه.
د سړي په سترګو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجوني يې سترګو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويې کړې وې ، خو له خندا ، ډېرې خندا ، بېواکه خندا ، دومره خندا چې پای يې اوښکې وې. خو د تورپيکۍ اوښکو توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه.
دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده. د کوټې ور ټکېدلی و. شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و. دی نيغ تشناب ته لاړ ، سوځېدلې ګروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت.
شېرمحمد پر لاسونو سړې اوبه تويې کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې ور وښوياوه. ورو يې وويل:
ــراځه.
تورپيکۍ ور وکتل ، سړي ګوله جوړوله.
نجلۍ وويل:
ــزړه ته مې نه کيږي.
شېرمحمد په ډکه خوله وويل:
ــام م م ، خوند يې بد نه دی. راځه ، ټوله ورځ مو په ګرځېدو تېره شوه. د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه خوړلي دي ؟
ځواب يې وانه ورېد.
نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه.
ورو يې وويل:
ــتبه دې ده ؟
د تورپيکۍ ډکې شونډې وخوځېدې.
ــهو ، مره تبه.
شېرمحمد ولاړ شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل.
سړي وويل:
ــګولۍ درته راوړم.
تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده:
ــنه ، ښه يم.
شېرمحمد وويل:
که دې تبه ډېره شوه ، بيا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب یې وانه ورېد.
نجلۍ له اورسۍ د باندې کتل ، د کروپونو ژېړه رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خولیو لګېدله.
سړی کېناست ، بله ګوله یې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته یې کېښوده ، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت.
لنډه شیبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه ګولۍ او یو کوچینی بوتل اوبه یې پر میز کېښودل. نجلۍ ته یې وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه.
شېرمحمد وویل:
ـــد ډاکټر خبره درته کوم. مخکې تر ګولیو باید یو څه وخورې.
تورپیکۍ ولاړه شوه ، یوه ټوټه چپلي کباب یې په لړه ډوډۍ کې ونغاړه ، بوتل او ګولۍ یې ور واخیستې ، بېرته اورسۍ ته ور وګرځېده.
ښه شیبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، تورپیکۍ د بوتل سر نه شوای خلاصولی. ورغی ، د بوتل له سره یې زیړې ګوتې راتاوې کړې ، کرپ شو ، پلاستیکي سرپوښ لاندې ولوېد.
ولاړ شو ، څادر یې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې یې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا یې واورېده. مخ یې واړاوه ، نجلۍ لړزې اخیستې وه.
ورو یې وویل:
ـــته باید پرېوزې ؟
ـــخو ما لمونځ نه دی کړی.
سړي څادر ور پرېښود.
کله چې تورپیکۍ د وروستیو دریو رکاتو سلام وګرځاوه. کټ ته یې سترګې ور واوښتې ، لویه ، کمپله ورباندې هواره وه ، یو بالښت کم و. شېرمحمد ته یې وکتل ، اورسۍ ته نږدې یې پلتۍ وهلې وې ، بالښت یې پر څنګنو پروت و ، غټ ، زیړه لاسونه یې پر بالښت ایښي ول.
تورپیکۍ وویل:
ـــته پر کټ ویده شه.
شېرمحمد وخندل:
ـــنه ، ځمکه ښه ده.
ـــ نو کمپله در واخله.
شېرمحمد وویل:
ـــیوه کمپله ده ، ته تبه لرې. سره تبه.
نجلۍ وویل:
ـــخو یخني ده. لاندې لاړ شه او له هوټلي بله کمپله راواخله.
سړي وخندل:
ـــنه غواړم چې بیا کوم چا ته شک ور ولوېږي ، زه عادت یم ، یو وخت مې د مالونو سوداګرې کوله ، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدي ، بس ، په دې یوه څادر کې ګوزاره کولی شم. کوټه مې هم توده دی.
تورپیکۍ څه ونه ویل ، لاړه او په کمپله کې ننوته.
شېرمحمد د کوټ ځنځیر کش کړ ، څادر ته یې لاس ور وغځاوه ، اوږد پرېوت.
ښه شیبه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو یې وویل:
سهار به بیا منارونو ته ځو ، دا وار به د سړک بله غاړه پسې ګورو.
ځواب یې وانه ورېد.
غوږ یې ونیو. د یوه ، نیم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلۍ د ساه ایستلو یو رنګه منظم اوازونه اورېدل کېدل.
ولاړ شو ، ګروپ یې مړ کړ ، بېرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامیر د ګروپونو رڼا د کوټې پر دېوالونو لګېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۵)

غرمه وه ، نرى نرى باران اورېده ، شېرمحمد او تورپیکۍ څوړند سرونه په یوه کوڅه کې روان ول. ګامونو یې له څمکې ختېه جلا کوله...دواړه غلي ول.

یوې بندې غرفې ته ور وګرځېدل ، لاندې څمکه وچه وه ، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سایبان لګېدل.

دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په ستړي غږ وویل:

__ښه! اوس ؟

ځواب یې وانه ورېد.

سړې کینې لورته وکتل ، کوڅه پاخه سړک ته وتلې وه. هیڅوک هم نه و ، لیرې یو یو موټر تېرېده.

شېرمحمد وویل:

__سهار اوه بجې راوتلي یو ، غرمه شوه.

تورپیکۍ څمکې ته کتل...

سړې مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپینې زنې ، رانه څاڅکي څڅېدل...کېناست ، د لرګې غرفې ته یې ملا ولګوله ، له څمکې یې یو خلی ور پورته کړ ، په خاورو کې یې کرښې لیکې وایستلې.

چوپه چوپتیا وه ، په اهن چادر د باران یو لاس څاڅکي لګېدل ، د لندو خاورو بوی ته.

تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:

__هماغه سیند ښه و ، اوس به ببغمه وم.

شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راتوېدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلې نرۍ ویښته یې پر سپینه غاړه سرېښ ول.

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو یې وویل:

__زړه دې مه خوره ، زه خو یم ، پیدا به شي.

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو یې وویل:

__ته مهربانه یې.

د سړې سر وځړېد. سترګې یې له اوښکو ډکې شوې ، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

__راځه! سړک ته به وخېژو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو ، شاته یې مخ واړاوه ، تورپیکۍ په خپل ځای ولاړه وه ، ده ته یې کتل.

شېرمحمد وخندل:

__راځه!

نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلي روان ول ، د سړې په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راګرځېده:

ته مهربانه یې ، ته مهربانه یې ، ته...

شېرمحمد پر پاخه سړک بوټونه ټکوهل ، مړې ختې ترې تویې شوې ، خو لا یې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نیولی و.

ته مهربانه یې ، ته مهربانه یې ، ته...

د موټر تېز هارن یې په غوږو ننوت ، ټوپ یې کړل ، یوه سره رنګه کرولا یې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سړې پر پایڅو ولګېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وويل:

__د غوا زويه.

تورپيکۍ ته يې وکتل ، سترګې يې رډې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې يې کتل...

نجلۍ ناڅاپه چيغه کړه!

__اوښې مې.

په موټر پسې يې منډه واخيسته ، بل موټر بريک ونيو ، شېرمحمد تر لاس ونيوله ، په بېړه يې وويل:

__کومه دی ؟

__په ها ، هاغه موټر کې.

__کوم موټر ؟

__هاغه سور موټر ، هماغه چې تاته يې اوبه در وپاشلې.

شېرمحمد يودم منډه واخيسته ، تېزه منډه ، تورپيکۍ پسې کتل ، دی ګړندی روان و ، يو ځل د سړک مينځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته يې د سړک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه يې خړې اوبه بادېدلې ، پټکی ورنه ولوېد ، ده د لېونيانو په څېر منډې وهلې...

تورپيکۍ ګړندۍ پسې روانه وه ، مخکې لاړه ، لوند پټکی يې له خړو اوبو ورپورته کړ ، په خپله سينه پورې يې ونيو. موټر په يوه کوڅه ننوت ، خو سړي لا په پاخه سړک منډې وهلې.....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.

وخت ووت ، تورپيکۍ د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و ، خوله يې له خندا نه سره تولېده ، له خوشالۍ يې چيغه کړه!

__ما نه درته ويل چې پيدا کوو يې ؟

تورپيکۍ ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په خټو لړلی و ، له ښې لستوڼي څخه يې خړې اوبه څڅېدلې...

شېرمحمد په بېړه پټکی ور واخيست ، پر خولۍ يې ژنګ پنګ تاو کړ ، په خندا يې وويل:

__پيدا شو ، اخير پيدا شو.

تورپيکۍ غلې ولاړه وه ، سړي ته يې کتل...

شېرمحمد وويل:

__راځه!

نجلۍ پسې روانه شوه.

شېرمحمد يو دم ودرېد ، تورپيکۍ ته يې وويل:

__ډاډه يې چې انجنير حنيف و ؟

نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

سړي يودم وخندل:

__بس! ستړيا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...

ناڅاپه غلی شو ، په سترګو کې يې اوښکې راټولې شوې ، ترخه موسکا يې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره يې بشپړه کړه:

__او زه به غزني ته.

تورپيکۍ ورته کتل....

شېرمحمد يودم وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله
مخ يې واړاوه ، روان شو. د يوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ويې ويل:
ـــموټر دلته راتاو شو.
توريپکی مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس ـــدولس کورونه ښکارېدل. پای ته يې زراعتي ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد وويل:
ـــموټر لېږي و ، خو غلط نه يم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې يو کور ستا د اوښې دی.
توريپکی غلې ولاړه وه ، شېر محمد ته يې کتل...
له يوه کوره يو تنکی ځوان راووت ، پر سر يې شکرۍ اېښې وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، په بېړه يې وويل:
ـــد انجنير حنيف کور کوم يو دی ؟
هلک مخامخ ګوته ونيوله:
ـــهاغه! سپينه لويه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنګه کور.
سرې په خبره کې ور ولوېد:
ـــد غزني دی.
هلک وويل:
ـــهو ، زامن يې له ما سره يوځای مکتب ته ځي ، مشر يې شفيق نوميږي ، بل يې عتيق ، وړه خور هم لري ، وحيده ورته وايي.
شېرمحمد توريپکی ته مخ ور واړاوه ، هغې ځمکې ته کتل.
هلک وويل:
ـــزه نانوايي ته ځم ، زغالي لندېږي.
شېرمحمد ورغی ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:
ـــبيا خو غلط نه يو راغلي ؟
توريپکی غريو واخيسته:
ـــنه.
شېرمحمد وخندل:
ـــنو بيا ولې ژاړې ؟
نجلۍ غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سره ساه يې وايسته ، ورو يې وويل:
ـــبنه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پيدا شو ، زه بايد لاړ شم.
توريپکی په غريو کې وويل:
ـــدا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلۍ درې د سرو زرو بنګړي ورته نيولي وو.
سرې ترخه وخندل:
ـــملنډې وهې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورپيکۍ سلګۍ شوې:
ــما درته ويلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنګړي يې ستا.
د شېر محمد د تندي ګونځې سره ورغلې:
ــخو ما د پيسو له پاره نه يې راوستې.
يودم يې وخندل ، جيب ته يې لاس کړ ، نمجن نوټونه يې راويستل. ورو يې وويل:
ــما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا يوه روپۍ مې هم بيځايه نه ده لګولې. بس ، يواځې يو زرګون راوبخښه ، د بېرته تګ کرايه نه لرم.
تورپيکۍ په غريو کې وويل:
ــپه جېب کې يې واچوه.
ــخو
نجلۍ په خبره کې ورولوېده:
ــمه مې شرموه.
سړي پيسې جېب ته کړې ، کله چې يې لاس راويست ، په ګوتو کې يې يوه آينه نيولې وه.
ورو يې وويل:
ــبده يې مه ګڼه ، دا درسره وساته ، ښکلې جوړه شوې ، ته ورته وګوره ، په زرتارو کې يې نيولې ده ، کله کله پکې ګوره ، نه به دې هېرېږم.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، آينه يې په ټېر پورې وينوله. ورو يې وويل:
ــڅوک وايي چې ته بدرنګه يې ؟
شېرمحمد وخندل:
ــملنډې وهې ؟
نجلۍ پورته وکتل ، له شنو سترګو څخه يې اوښکو منډې واخيستې ، په لندو سپينو بغورو کې د باران له څاڅکو سره ګډې شوې ، شونډې يې وخوځېدې:
ــله زړه وايم.
د شېرمحمد سر وځړېد ، ورو يې وويل:
ــيوه خبره درته وکم ؟
د نجلۍ سلګيو زور واخيست.
ــهو
سړي په غريو کې وويل:
ــهيڅ
تورپيکۍ هماغسې ور ته کتل...
شېرمحمد مخ واړاوه ، په ژړغوني غږ يې وويل:
ــځه.
نجلۍ روانه شوه. سړي پسې وکتل ، هغه ورو ورو ليرې کېدله ، شېبه وروسته سپينې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستګير يې لاس کېښود. هماله څوړند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه ، لينګې يې لړځېدل ، پښو يې سستي وركوله ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو ګامه مخکې لاړ ، خو يودم يې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا د اوبو چړپا واورېده ، په ببړه يې ور وکتل ، تورپيکۍ منډې ور وهلې ، ټکرۍ يې په غاړه کې پروت و ، پلاستيکي چوټې يې له پښو ختلې وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ ځوړند سر ودرېده.

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل ، د تورپيکۍ د اوږدو ويښتو له تاو شويو څوکو څخه رانه څاڅکي تويدل.

نجلۍ يوه شېبه غلې وه ، دې په تيزۍ ساه وهله ، وروسته يې په غريو کې وويل:

ــيوه خبره درته وکم ؟

د سړي ستونی ډک شو:

ــهو

د نجلۍ سری شونډې ورپېدې:

ــته راباندې ګران يې.

يودم يې د شېرمحمد پر ټټر سر کېښود ، په چيغو چيغو يې وژړل...

د سړي په سترګو کې راټولو اوښکو لار وکړه ، لړزانده ګوتې يې د تورپيکۍ په لندو ويښتو کې ننوتې ، د هغې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ کړ.

نجلۍ ژړل او په ژړا کې يې همدا يوه خبره کوله.

ــته راباندې ګران يې ، ته راباندې ګران يې ، ته...

شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرۍ په پستو ، لندو ويښتواينې وه. ده څو ګامه ليري ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستيکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپينې لويې دروازې خواته وې.

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوې شلمه ــ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library